

1981 7

**SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT**

Nr

**© LKP CK izdevniecība.
Rīga, 1981**

Nr

- Kā beidzās ražošanas apspriede?
- Trīs nulle mūsējo labā!

Miļo

«Dadzīt»!

Mums ir tāda veca māja ar stāvu jumtu. Kādreiz tas bija klāts dakstiņiem un — gods, kam gods — ūdeni cauri nelaida. Tad pirms gadiem sešpadsmit to noplēsa un uzsita skārdu. Kādus desmit gadus arī tas ūdeni cauri nelaida. Bet nekas nav mūžīgs! Sākumā runājām namu pārvaldē, tad sākām rakstīt. Rakstījām vienu gadu pa reļam, tad divus gadus bieži un uz visām pusēm. Brīvajā laikā nosedzām bēniņu grīdu ar plastikātiem un stutējām spaiņus un vecas mazgājamās bļodas lietus ūdens savākšanai. Pa nakts melnumu skrējām no bēniņiem pagalmā izliet spaiņus. Kaimiņiem uz galvas jau neliesi. Pa to laiku aizsērēja kanalizācijas šahta un zem logiem sāka tecēt skaists avotiņš ar atbilstošu aromātu. Sākām rakstīt arī par to. Atbrauca «zelta muca» un pa laikam šahtu izsūknēja. Tad sūknētājiem tā spēlīte apņika.

Aiz mūsu sēlas ir zidaiņu nama dārzs un tur izveidojās diķis. Rakstījām vēl kādus trīs gadus. Diķis turējās godam, bet mūsu mājai vakaros sāka mistiski krakšķēt gala sienu. Jau plānojam ierīkot vajējo terasi, ja siena sagāztos. Taču šī iecere nepiepildījās. Tūkstoš deviņi simti astoņdesmitajā gadā arī zidaiņu nama administrācija kaut kur aizrakstīja un divi vīri mūsu irigācijas iekārtu likvidēja

divdesmit minūšu laikā. Tagad strautlīnš tek pagrabā.

• Redzi nu, miļo «Dadzīt», kā mums iet. Un, ja vari, palidzi!

Dreiliņu ielas 15. mājas
iedzīvotāju vārdā R. KALNIŅA,
Rīgā

Labdien, «Dadzīt»!

Jau četri gadi, kopš mūsu frizētava Dobelē atrodas jaunās modernās telpās. Mums ir gan kosmētikas, gan pedikīra kabinets, sieviešu un vīriešu manikīra zāles — ar skaistām mēbelēm un visām labierīcībām. Nav vienīgi katrai frizētavai tik ļoti vajadzīgā «sikuma» — karstā ūdens. Grūti runāt par augstu apkalpošanas kultūru, ja mums ar ķipiņiem rokās jāgaida, kamēr pievedīs... piena kannas ar remdenu ūdeni.

Esam meklējušas palīdzību dažādās pilsētas iestādēs, bet viss palicis pa vecam. Tagad griežamies pie Tevis, «Dadzīt»: vai tiešām karstā ūdens avoti Dobelē atrodas tik dziļi, ka četrus gadus laikā tiem piekļūt nav bijis nekādas iespējas?

Ar cieņu
A. KĀRSA, I. MALKĀ,
M. PALMOVA
un citas

«Dadzīt»!

Lūdzu palidzi man saglabāt autoritāti mana dēla, 4. klases skolnieka, acis. Palidzi man iz-

rēķināt uzdevumu Nr. 1066 no 4. klases matemātikas grāmatas. Tas skan šādi:

«Māte nopirka 0,8 km medus. 1 kg medus maksā 3,50 rubļi. Cik maksā pirkums?»

Ar patiesu cieņu E. BRIEDE,
Rīgā

Cienītais «Dadzi»!

Gribu izstāstīt Tev šādu lietu. Mūsu rajons ir bagāts ar mežiem, bet, cik saprotu, tiem nav saimnieka.

Kaut kur mūsu rajonā esot tāda iestāde, ko sauc par mežrūpniecības saimniecību, un mums Kaltenē ir mežniecība, bet no šīm iestādēm neviena amatpersona mežā droši vien kāju nav spērusi, jo nav jau tik vienkārši bez riska tur iet.

Nav gandrīz tāda kvartāla, kur nebūtu lūznu kaudzes, ko vējš laika gaitā ir sagāzis. Vārdus sakot, visur gul malķa un būvmateriāli tūkstošiem kubikmetru. Tie pūst, tajos kaitēkļi vairojas un posta mežu tālāk.

Valstij liek nodarīt milzu zaudējumus, bet nevienam par to nav nekādas daļas. Lūdzu, «Dadzīt», palidzi sameklēt Rīgā kādu, kas varētu atrast šiem mežiem kārtīgu saimnieku. Tad arī invalīdiem un darba nespejīgiem pensionāriem kurināmā netrūktu, ko tagad nekur nevar dabūt.

P. S. Nupat saņēmu «Cīņas» 8. marta, svētdienas, numuru.

kurā ir raksts «Mežā ar prātu». Tur teikts, ka priedei, lai to varētu cirst, jāaug 100 gadu. Mūsu mežos tādas priedes un egles ir kaudžu kaudzēm vēja sagāztas un turpat uz vietas sapūst.

Tāds stāvoklis ir ne vien Talsu, bet arī Ventspils mežrūpniecības saimniecībā. Bēdīgi «Dadzīt», vai ne?

A. EGLITIS
Talsu raj. Kalteni

God. «Dadzi»!

Esmu dzirdējusi, ka drizumi būšot tāds kino, kurā skatītāji zālē ne tikai skatītos, un dzirdēsot, kas uz ekrāna notiek, bet arī to fiziski izjutīsot. Piemēram, ja uz ekrāna cepšoties pankūkas vai čurkstēsot desināšas, arī skatītāji sajūtišot nāši kairinošu smaržu. Vai arī, ja uz ekrāna viļņošoties jūra, vēji pūsma skaršot skatītājus.

Rīgas kinoteātri «Sarkanā ausma» L. Laicena ielā 44 jau ir uzsākti šāda veida pirmie eksperimenti. 25. februārī, skatoties filmu «Krievzemes baltā sniegi», skatītāji dūraiņus nevarēja novilkt. Eksperimenta otrā kārtā notika 28. februārī. Pēc noskatītas bērnu filmas «Sniega karaliene» manas mazmeitas mājās pārnāca tik nosalāšas, ka zobus neturējās uz zobu. Bija panākts liels efekts. Bērni jutās tā, it kā paši būtu ciemojušies Sniega karalienes ledus pili.

Jauki, «Dadzīt»!

Ar cieņu B. TUMSEVIČS
Rīgā

Pa «Dadzī» nepublicēto un publicēto materiālu pēdām

Šā gada sākumā «Dadzis» saņēma satraucošu ziņu, ka Preiļu rajonā vairāki pārtikas tirdzniecības darbinieki rupji pārkāpj tirdzniecības noteikumus. Šos faktus zināja arī Preiļu rajona tirdzniecības un sabiedriskās ēdināšanas pastāvīgās komisijas locekļi, kas darbojas pie Preiļu, Līvānu un Aglonas izpildkomitejām. Vietējā presē tika publicēts raksts «Kā mūs apkalpo». Tagad ir saņemta no LPSR Patērētāju biedrību savienības priekšsēdētāja vietnieka b. A. Pulinceva šāda atbilde:

«Par padomju tirdzniecības noteikumu neievērošanu — preču pieglabāšanu un pircēju krāpšanu — 18. veikala vadītājam M. Anfimovai izteikts rājiens.

Par nepilnīga svara makaronu paku pārdošanu 15. veikala vadītājam J. Anfimovai izteikts aizrādījums, pārdevējai V. Mitrofanovai — rājiens.

Par nepietiekamu kontroli, lai tiktu ievēroti padomju tirdzniecības noteikumi Līvānos 18. un 16. veikala, ikdienas pieprasījuma preču apvienības direktora vietnieci I. Agejevai izteikts rājiens.

Līvānu 2. bulvārijas veikala pārdevējam

Par Līvānu kulinārijas ceha nepietiekamu kontrolēšanu Līvānu zonas sabiedriskās ēdināšanas apvienības ražošanas vadītājam A. Peiseņņecai izteikts aizrādījums.

Pārbaudes materiāli izskatīti sabiedriskās ēdināšanas apvienības un Preiļu rajona patērētāju biedrības pārdevēju ražošanas sapulcē.»

«BRĀĶIS AR GARANTIJAS VESTULEM»

radies vairākām celtniecības organizācijām, mēģinot pabeigt nepabeigtus darbus un pieļaujot neizlabotus defektus Rīgas ūdensapgādes kompleksā pie Daugavas. Par to «Dadzis» rakstīja 2. numurā.

Celtniecības ministra pirmais vietnieks b. A. Krols mums paskaidro, ka Rīgas rūpnīcu celtniecības fresa, 7. celtniecības pārvaldei un Rūpnīcu komplektācijas fresa uzdots minētos darbus pabeigt 3. g. 1. pusgadā.

Rīgas rūpnīcu celtniecības fresa pārvaldītam I. Tihomirovam un 7. celtniecības nār-

«IZLEPUŠAIS IMPORTS»

māva «Mo-ol», kas dāņu govju valodā nozīmē — «Gribam ēst!». Tā «Dadzī» pirmo reizi paskaidroja žurnāla š. g. 1. numurā.

Kā raksta Jelgavas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. L. Celms, kolhoza «Avangards» priekšsēdētājam b. Uzulim — nolūks dzīvnieku izaudzēšanai un uzdevs — organizatoriskus pasākumus stāvošajai. Pašreiz izslaukumi esot stablā zālē.

«DADZĪ»!

mūsu lasītājs A. Rājējs no Jelgavas rakstīja «Dadzī» 3. numurā, «(.)» par lauku cilvēku «IZ» rezerves daļām veiktos pasākumus apkalpes stacijā saņemamajiem atbildi: «Nav, nav, nav!»

Latvijas republikas patērētāju biedrības savienības priekšsēdētāja vietnieks b. A. Pulincevs dara mums zināmu, ka republikas patērētāju biedrības rezerves daļas veido sev paši no Galvenās kooperatīvās biedrības Minskas bāzes. Bet motociklu un akumulatoru fondi esot nodoti

Psihoterapija

Tiklīdz Cirmulis iemainīja dzīvokli mūsu mājā, tā viņš augu dienu zvilnēja uz kāpnēm vai dežurēja pie parādes durvīm un iepazīstināja mājas iedzīvotājus ar savu veselības stāvokli.

— Milie laikabiedri, — viņš gauduloja, — jūs nemaz nevarat iedomāties, cik esmu slim. Man visas iekšas beigtas. Sirds izpletusies, aknas sarāvušās, plaukšņas uzpampusas. Un tad vēl tas vēzis kniebj vēderā ar spilēm kā nelabais...

Cirmula gaudas mājas iedzīvotājiem drīz vien apņika. Viņi nāca pie manis un lūdza, lai es kā dakteris kaut ko darot. Īpaši tādēļ, ka vaimanātājs esot dikti ziņperīgs un pēc īsta sirdzēja nemaz neizskatīties. Varbūt varot palīdzēt psihoterapija.

Ar Cirmuli sastapos kāpnēs.

— Vai die! — šis iesaucās. — Jūs tak vēl nezināt, cik nelaimīgs vīrs vārgst ar jums zem viena jumta. Man tak visas iekšas...

— Kur, kur ir tas nelaimīgais? — es vārguli tiši pārtraucu, labi zinādams, kāda gaudu ziņģe tiks dziedāta.

Cirmulis iebīkstīja ar pirkstu sev krūtīs:

— Šeku...

— Jūs nelaimīgs? — es brīnījos. — Kā cilvēks var būt nelaimīgs, ja viņam tik lieliska veselība?

— Veselībai Man? — slimnieks piekērās pie kāpņu margām.

— Jums, jums, — es apgalvoju. — Pāraugieties spogulī! Vaigi zied kā rozes, acis mirdz kā zvaigznes. Un kas par kupliem matiem! Tie uz galvas noteikti noturēsies vismaz līdz pensijai.

— Bet man tak pensija jau ir! — Cirmulis iekliedzās.

— Arvien trakāki! — es šūpoju galvu. — Vīrs spēka gados un jau pensijā. Es jums nedodu vairāk kā četrdesmit divi. Sveiki!

Uzskatīju, ka pirmais psihoterapijas seanss beidzies un devos uz poliklīniku.

Tai pašā vakarā pie sētnieces durvīm dzirdama liela brēka.

— Būtu zinājis, ka šamā mājā tik jauni cilvēki, — Cirmulis vaimanā, — mani šeit ar valgu neatvilktu.

— Tā nerunā! — sētniece aprāj. — Mūsu mājā visi cilvēki ir godīgi.

— Godīgi, — Cirmulis gremzās. — Vai godīgs cilvēks slimu apsūk par veselu? Vai godīgs cilvēks otram noskaudis pensiju? Visi redz un zina, cik man iekšas beigtas, bet šis murkš: «Vaigi kā zvaigznes, acis kā rozes...» Pui! Slakteris, ne dakteris.

Skaidri jaušams, ka pirmais psihoterapijas seanss nav izdevies. Nekas, pamēģināsim vēl.

Pēc pāris dienām ieraugu Cirmuli sēžam nama priekšā uz solīņa. Pieēju šim klāt, apskatu no visām pusēm un noprasu:

— Kaimiņ, kas ar jums noticis?

— Kas gan var notikt, ja iekšas beigtas, — Cirmulis nopūšas.

Tiesām, noticis nekas nav. Cirmulim

vaigi zied kā ziedējuši, acis spīd kā suslikam. Bet es saku:

— Jums dikti slikts izskats, kaimiņ. Acis iekritušas, vaigi sagraumājušies. Nav labi, nav labi. Negantās slimības jūs novedušas jau līdz... Atļaujiet pataustīt pulsu. Vai, dieniņ! Sakiet, lūdzu, atklāti, vai kapa vieta jums jau ir izmeklēta, gadījumā, ja... Un kā ar radiniekiem? Tie apglabās, jeb klapatas būs jāuznemas sabiedrībai? Un vēl viens jautājums — dzīvoklis. Varbūt varam izdarīt tā, ka pēc tam tur ievācas mana radiniece? Vai, gandrīz piemirsul Būs taču vajadzīga dziesma. Kāda ir tā vairāk pie sirds? Varbūt «Jūdziet bērus, jūdziet raudus...»?

Cirmulis visu laiku blenž mani nekustīgs kā akmens blūks, tad pietrūkstas kājās un ieķeras man krūtīs.

— Turieties, turieties droši, — es saku. — Labi būtu, ja jūs varētu uz kājām noturēties līdz vasarai. Tagad puķes dikti dārgas. Nu ko, spēks kaulos vēl kaut cik ir? Vai sveici nopūst varētu?

— Es? Sveici nopūst?! Muldoņai! — slimnieks ievēl krūtīs elpu un izpūš ar tādu spēku, ka man nolido cepure no galvas. Tad viņš paker pie nama sienas pieslieto lāpstu un sāk tik spārīgi šķūrēt pēdējo marta sniegu, ka garāmgājēji nevar vien nobrīnīties, no kurienes Rīgā tik spēcīgs darbinieks ieradies.

Otrais psihoterapijas seanss beidzies, es pāceļu cepuri un atvados.

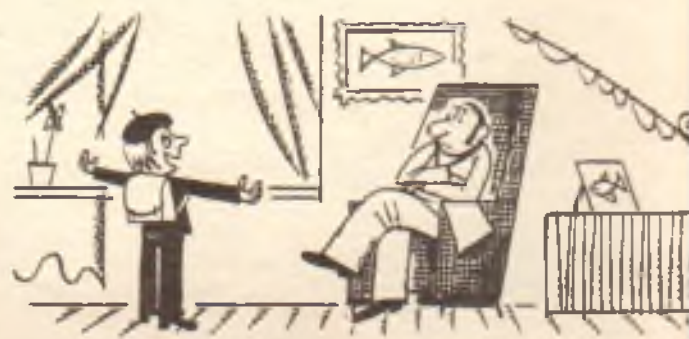
Un rezultāti? Kādi tad galu galā ir rezultāti?

Cirmulis par slimībām sen vairs nesūkstās. Pašlaik viņš strādā par sētnieku divās vietās. Un, jāsaka, labi strādā. Bez tam viņš dzied korī un skrien pavasara krosā.

PĒTERIS ĒTERIS

D. BREIKI

— ŠKIRSANĀS IEMESLI!
— SIEVA MANI KRĀPI! PIRMS KĀZĀM VIŅA TEICA, KA STRĀDĀJOT VEIKALĀ, BET IZRĀDĀS — KULTŪRAS MAMĀ.

— MOĶERU TRUNIEKU, BET, LŌK, ŠITĀDU!

I. MELGAIL

PAVASARA ŪDENĪ.

U. MEZAVILKS

Cēloni un sekas

Nejausi apgāzu vāzi. Pirmā doma bija vāzi pacelt un ūdeni saslaucīt, bet tas nozīmēja, ka jāiet meklēt apkopēja, lai dabūtu lupatu. Turklāt tikai šorīt biju uzklājusi nagiem jauno, violetas nokrāsas importa laku. Visu ceļu priecājos, cik ļoti pārējās dāmas būs pārsteigtas. Es sēzu pie kases aparāta, un visi, kas ienāk mūsu ēdnīcā, iet caur manām rokām. Kaut kādas muļķīgas vāzes dēļ varu sabojāt skaisto lakoju. Pag, neviens jau neredzēja, ka es to izdarīju!

Manījos ārā, bet tieši tobrīd noklaudzēja ārdurvis. Es paslēpos garderobes nišā un aizrāvu aizkaru. Pēc smaržām pazinu, ka nācēja ir mūsu jaunā vadītāja. Atkal noklaudzēja ārdurvis, un vadītāja, cik varēja noprast, ieslēdzās tualetē. Pēc smagās gaitas un sēšanas pazinu, ka trešā nācēja ir šefpavāre Radzina. Nu, viņa jau nenobīses no nieka vāzes, viņa... Nepaguvu izdomāt līdz galam, kad šefpavāre izsprāga no ēdnīcas un paslēpās garderobes stūrī pakārtajos ķītelos. Viņas palidze, tievā, garā Anlize, notupās turpat aiz garderobes letes. Tad nāca Mārīte, prakticante. Viņa strādā pie netīro trauku novākšanas no slidošās lentas. Mārīte iegāja un tūlīt aiz viņas Laima ar Lailu — ēdienu izsniedzējas. Nu vairs nebija ko kavēties. Pirmā ēdnīcā iespruka garā Anlize, tai sekoja Radzina, tad es. Iegāju, nevainīgi smaidīdama.

— Labrīt, meitenes, jūs tik agri? — es apvaicājos un mierīgi devos pie sava kases aparāta. Acis tā vien griezās uz nelaimīgās vāzes pusi. Pārējās bija uzkrītoši rošīgas un runīgas. Vespirms metās man klāt un pārspīlēti slavēja nagu lakas toni.

Es pavipsnāju — labi gan, ka apgāzu to nelaimīgo vāzi, citādi viņas tišuprāt izliktos neredzam ne manu jauno džemperī, ne nagus. Vienīgi Mārīte sasarkusi nervozi krāmējās ap traukiem.

— Labrīt! — atskanēja maza balss. Tā bija vadītāja. Viņa aplaida žiglu skatienu telpai.

— Cik skaisti mēs iesākam savu darba nedēļu. Vāzes... — te viņas balss aizkērās.

Dzīli nelaimīga viņa iegāja savā kabinetā. Acīmredzot cerības, ka līdz viņas atnākšanai kāds būs nelaimīgo vāzi pacēlis, nebija piepildījusies. Nu mēs visas redzējām, cik ļoti kopējo iespaidu bojā peļķe uz galda un grīdas. Vienīgi Mārīte neskatījās.

Ir nu gan! Jauns meitēns, vai tad grūti būtu saslaucīt... Tādu domu varēja lasīt arī citu acīs, un Mārīte neizturēja.

— Ko jūs mani tā skatāties? Es to neizdarīju...

Tā jau nu mēs viņai ticēsim! Durvis parādījās vadītāja.

— Tūlīt sāks nākt apmeklētāji. Ko darīt?

Patiesām, ko darīt? Tai brīdī parādījās apkopēja. Ieradzījusi apgāzto vāzi, viņa karēvīgi iespieda rokas sānos.

— Jā, — vadītāja lietlīdza teica. — Esiet tik laipna, šā vediet telpu kārtībā! — Un pazuda savā cietoksni.

— Tā gan. Pašas savāksiet. Te ir spainis, te lupata.

Mēs klusēdamas paraudzījāmies spainī ar lupatu, pēc tam izklidām pa savām vietām. «Kāpēc tieši es?» katra uzdeva sev jautājumu, bet atbildi nerada.

Mārīte iespītējās. Uz mūsu nosodošajiem skatiem viņa atbildēja ar vēl skakāju trauku šķindināšanu. Ir gan tā mūsdienu jaunatne! Kas viņai, paslēpusies aiz sienas, bet es? Kas varēs jūsmot par maniem nagiem, kad uzmanības centrā būs tā peļķe un spainis piedevām? Uz manu pat nepaskatīsies. Vajadzēs vien uzslaucīt. Smagi nopūtīsies, uzmanīgi paņemu lupatu.

— Meitenes, — atskanēja jūsmīga vadītājas balss. — Lūk, cilvēks, kam rūp mūsu uzņēmuma gods!

Pārējās skatījās mani ar brīnumā. Ienākušās apkopējas vaibstus apstaroja labvēlīgs smaidis, un viņa pabīdīja mani sānis.

— Gan jau es pate, sabojāsi vēl savu smuko lakoju.

— Meitenes! — vadītāja svinīgi turpināja. — Par tās cēlu rīcību izsaku Grietai pateicību ar ierakstu darba grāmatīnā. Un, — viņa pacēla pirkstu, — tas vēl nav viss! Ceļazīme uz Krimu ar pilnām tiesībām pāriet tajās rokās, kas to visvairāk peļķu jušas!

Nu varēja nākt apmeklētāji. Diena bija iesākusies lieliski! Jā, nemaz nav par sliktu savu reizi apgāzt kādu podu...

A. RĪJA

Viņš daudz ir kalis drošu roku
Un, būdams drosmīgs, saprot jokū,
Un zin, ka pasmieties nav grēks,
Jo allaž draugos smaida un spēks.

«DADZIS»

U. MEZAVILKA draudzīgs šaržs

KRĒSLIS

Man salūra krēsls. Salūra gaisā dienas laikā. Gāju priekšniecības priekšīdā.

— Krēslu mums pašiem nav, — priekšniecība teica. Nevaru taču atdot savējo.

— Kā lai strādājam! — es pajautāju.

— Jūs esat inženieris! Ļoti jauki, tātad jums jābūda ar galvu. Bet ar galvu var strādāt arī kājās!

— Un gulēt!

— Manis dēļ kaut ar galvu uz leju. Ja vien tas ne-ucē strādāt.

— Ja gulus, tad gulus. Panēmu gaiteni divānu, aiz-ku uz mūsu istabu un likos gulēt.

— Kas tev noticis? Slims esi, vai! — darbavietā rūkulis apvaicājās.

— Nē, — atteicu, — esmu pilnīgi vesels. Man priekšniecība atļāva gulēt, stāvēt vai karāties, ja vien nebraucē strādāt.

— Pateicām! — Fredis nopriecājās. — Tātad arī es esu karāties!

Un aizskrēja uz māju pēc gulamtiķa.

Nākošajā dienā Stasiks atstāja saliekamo gultu, bet kura vadītājs Dižjers nomāvēja izrakstīja sev puļkrēslu. Vienīgā, kas atturējās no jaunas mēbeles iādes, bija mūsu Alise. Viņai vienmēr darīšanu uz kaklam. Te veikālā dod importa jaciņas, te atkal pēter pārdod uz dienvidslāvu estrādī, te, skaties, iudzināta parakstīšanās uz Rabindranatu Tagori. Kat pat apstāties nav laika, kur nu vēl atpūsties! — kā sakot, kad mūsu istabā lerodās priekšniecība, tā te no brīnumiem palika vaļā.

— Var jums vieni mājās! — atguvusi spēju runāt, priekšniecība noprasīja.

— Jūs pats teicāt, ka strādāt var kaut ar galvu uz leju, — es paskaidroju. — Un darbu tas nebraucē.

— Pilnīgi pareizi, — Fredis piemētināja, — mēs vienu nebraucējam.

— Mēs padarām lieti tikpat daudz kā agrāk, — sīks un Dižjers vienā brīdī apstiprināja.

— Tā ir neapmierinātība! — priekšniecība uztraucās un ca, ka rikoties. Nākošajā dienā sapēmu arī jaunu pusmīkstu krēslu. Es aizvilku divānu at-kaļ uz koridoru. Fredim gulamtiķu un Stasikam saliekamo gultu gribēt negribēt vajadzēja nest atpe-uz māju, bet Dižjersam šupjkrēslu — atdot no-steval. Tas viss, protams, darbu neietekmēja ne zākā mērā. Bet vai nu priekšniecībai ko kaidros!

L. KAZARNOVSKIS

ZĀBAKS

— Piedodiet, es nevaru izlīst no autobusa, jūs esat uzkāpis man uz kājas.

— Man ļoti jāatvainojas, bet jūs visu laiku nekāpjat nost no manas kājas.

— Tas nu nekādi nav iespējams, to es varu apgalvot absolūti droši, jo ar vienu kāju es stāvu uz auto-busa grīdas, bet otra man ir gaisā.

— Nu, lūk, bet es esmu iespiests tā, ka vispār nestāvu uz grīdas, bet karājos gaisā ar abām kājām.

— Paskat, pats atzinās! Kā tad jums vispār iespējams uzkāpt uz kājas, tās taču abas nav nemaz uz grīdas!

— Pilnīgi pareizi. Tieši ar to pē-du, kas jums ir gaisā, jūs esat uzkāpis uz manām abām kājām, kuras, kā jau teicu, arī atrodas gaisā.

— Nav tiesa! Tūlīt pārbaudi-

sim... Vai tā ir jūsu kāja? Pakus-tiniet pirkstus!

— Mana.

— Un tā?

— Jūsējā.

— Nē, jūsējā.

— Jūs gribat teikt, ka es vairs nepazīstu savas kājas? Lūdzu, es ar roku varu sataustīt savas kurpes un jūsu zābaku.

— Vēlreiz piedošānu, bet man arī kājās ir kurpes.

— Tādā gadījumā kam pieder šis zābaks? Tūristu. Ar dziliem protek-toriem... Hm, izrādās, šis zābaks ir tukšs... Ei, pilsopi, kurš ir pa-zaudējis zābaku? Neviena neatsau-cas, īpašnieks droši vien jau ir iz-kāpis...

— Paskat, un vaino mani. Es vi-nam stāvo uz kājas! Ir nu gan, neko teikt!

AIVARS RIJKURIS

— ŠITO BEZ BOMIŠA TU ĀRĀ NEDABOSII

— ES PALOGŠU, UN VIŅA PATI IZKĀPS.

V. ARDASOVS

E. RUSMANIS

Godīgums

Cienu godīgus cilvēkus. Bet ne vienmēr tādus izdodas sastapt. Tomēr viņi, par spīti visam, ir. Nu kaut vai mans kaimiņš. Tiesa, iemet pāri mēram, taču nezog un neaplaupa pilsonus. Vārdū sakot, cilvēks nodzēras līdz baltajām pelnītēm, bet par savu naudu.

Un kādu dienu šis jaukais cilvēks atnāk pie manis un piedāvā kaut ko tādu, ko veikalos nevar dabūt. Deficītu.

«E, domāju. «Būs sācis vīrs spekulēt. Bija tikai dzērājs, bet nu ir kļuvis par spekulantu. Mēģina apmāukt savu tuvāko.»

Tomēr zinkāre nēma virsroku. Painteresējos, cik ādas viņš grib no manis noplēst.

Bet kaimiņš saka:

— To, ko nevar dabūt, es atdošu par valsts cenu. Un ne kapeikas vairāk.

Man aiz pārsteiguma izkrita no rokām krūzīte. Sīkums, jo krūzīti var dabūt. Galvenais — manā priekšā stāvēja godīgs cilvēks. Neskatoties uz to, ka nebija atturības un sen jau nekur nestrādāja.

«Varbūt viņam, velnam, par godīgu vien maksā,» nodomāju, «ja var maksāt sazin kādiem, kas darbā skaitās, bet nekā nedara, tā nebūtu zemē nometā nauda.»

Un man gribējās ieskatīties šajā godīgajā cilvēkā dziļāk, taču nepaspēju. Kaimiņš veikli pārskaitīja naudu un pazuda.

Pagāja laiciņš un viņš atnāca atkal. Atnesa vienreizēju deficītu. Tādu bezcerīgi pat zem letes meklēt.

— Un kā ar šo? — es plemledzu aci. — Par valsts cenu vai kā citādi?

— Ne kapeikas vairāk, — kaimiņš lepnī atbildēja, — nemiēt!

— Divaini gan, — nebeidzu apbrīnot kaimiņa cildeno rīcību, — cits jūsu vietā septiņas ādas būtu noplēsis, bet jūs...

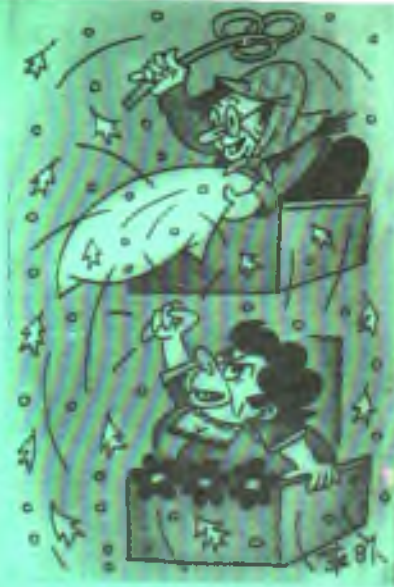
— Taisnību sakot, — kaimiņš negribīgi atzinās, — uznāk kādreiz vēlēšanās noplēst kādu rublenu vairāk, bet tad es sev saku: «Jēkab, maita, dzīvo godīgi!» un, lūk, dzīvoju.

— Vai tad jums pašam nemaz nevajag, — es apvaicājos. — Deficīts tomēr.

— Sīkums, — kaimiņš nevērigi atmeta ar roku, — mājās man vēl ir Sieva strādā tur, kur šo deficītu taisa... Tā ka nemiēt par labu!

Un viņš aizgāja. Cilvēks, kas varēja atļauties būt godīgs un neplēst otram septiņas ādas pār acīm.

A. DZIRNIS

GAISA SPILVENS.

G. BERZINS

Prātīgs ierosinājums

— Nu, lūk, mēs sākam pie viestību gaida un sirdis mums ir pilnas liksmes. Viss gods godam, kārtīgi, kulturāli. Tikai viens traucēklis — tas mazais zeparis Pēterītis. Nu ko tev vajagi Lieles mīrāt! Es esmu drēbnieks, man jāšuj bikses un svārki, bet tu gribi, lai es tev no klucīšiem taisu lokomotīvi! Tev uzdāvināja, tu arī rīkojies! Nu ej, ej, kamēr ar sīksnu vēl neesi dabūjis! Tātad, godājamie viesi, leausim pa glāzīti uz mūsu palaidnīgā jubilēra veselībai! Un jūs! Asinsspiediens! Mums visiem ir asinsspiediens. Domājat, man nav! Tas nekas, ka es tik labi izskatos. Tas tikai tā no ārpusēs... Pagaidiet, par ko es iesāku runāt! Jā, par futbolu. Ja es būtu futbola treneris... Nu, mīļie! Pusi no komandas padziļi! Vārtos ieliktu Vasiļonoku vai Bistrovu. Ja jau viņi to mazo rīpīgu reti kad vārtos ielaiž, tad jau ielajai futbola bumbai nekad vārtos neiet! Uzbrukumā izvēlētos vīrus kā... Nu ko tu rausti man! aiz bīksēm! Pa televizoru rāda bērnu filmi! Lieles mīrāt, Pēterīt! Mums ir sava runāšana, mūs bērnu filmas neinteresē. Lasiet! Bet jūs, cienītā, kāpēc savu glāzīti neesat izdzērusi! Tas nav smuki, tas nav smuki... Atkal tu te malsies! Tieši tagad tev vajag grāmatlīpas skatīties! Atradis īsto laiku! Un tu, Anna, beidz tu: savas lupatas izrādī! Plovāc labāk to puikui! Nevar ar cilvēkiem parunāt!... Tā. Kur mēs apstājamies! Jā, ziema tagad bija mīlīga... Es valrs nevaru! Vai tu vāksies vienreiz prom vai nevāksies! Cienītā, kad jūs zeperim būs plecī gad! Jau nākošesdien! Zināt, man ir viens prātīgs ierosinājums. Aizsūtīsim šai dienā savus palaidņus pie vecmāmiņām. Tad varēsīm atzīmēt šo jubileju, kā cilvēkiem pieklājās. Citādi nav mēra. Es valrs nevaru!

C. MELAMEDS

1

UZ MASKU BALLI

2

3

4

Ziedinš cēla putekļos

Nudien, Glēdisai nevajadzēja studēt. Tiešām, āpēc? Viņai bija vairāk nekā normāli vecāki un divas maksāt spējīgas tantes, kuras mīlo šmu dievināja. Glēdisu pat vidusskolā nedzina mācīties uz piecniekiem, tāpat nevienš dzina viņu uz mūzikas skolu. Mamma teica, viņa ar papu nopelnot pietiekami. Pāpateica nekā, viņš tikai pelnīja naudu, un, kad nepelnīja, tad saelīja bisi, izvilka no kļēkām garos zābakus un prom bija. Un to medībām viņš parasti atveda kādu aīnu sku, un tad mamma cepa kotletes. Pāp labrāt būtu ēdis iespēkotu cepeti, bet Glēdisai, tik, garšoja kotletes, un tāpēc visl ēda kotletes. Ne dzīve, bet pasakai! Un kas paskatīšis uz Glēdisas gīmīti, tas droši varēja pgalvot: gan viņa dabūs vīru, kas katru evas vēlēšanos tai no acīm...

Bet Glēdisa sacīja, studēt esot viņas aīcājums. Viņa jau vispār mazdruscīn bija uzguš parauta. To draudzenes teica, kad apcēitās uz Glēdisu. Parasti viņas teica, Glēdisa išķit neesot no šīs pasaules.

Un tad Glēdisa sastapa Agni. Viegli teikt — istapal! Vai jūs teiksiet — sastapu meteoru? gnis liesmot uzliesmoja Glēdisas apzīlbināto cu priekšā. Jauns kinodarbinieks, tiesa, paaidām vēl amatiera rangā, bet ar tādām bējām, kas pašas no sevis prasās pēc piatcrāna. Kā viņš runāja! Un kā viņš klusēja! n kā skatījās uz cilvēkiem un Glēdisul Glēisa saprata, viņa uzskrējusi virsū savam ktenim. Un tas bija skaists liktenis ar glāinu blondu bārdinu un visas pasaules problmu atspulgu nedaudz izvalbitajās acīs. Bet, gnim pat tās piestāvēja.

Glēdisa iedriktējās pajautāt, kāda ir Agna ilikā filma. Pēc tam viņa nožēloja, ka neiceras neko no Agna teiktā, jo tur bija ieni vienīgi svešvārdi, pareizāk, svešuzvārdi — viss pārējais tikpat sarežģīts.

— Vai jūs pazīstat šos autorus? — Agnis āingri pajautāja. Glēdisa nodūra skatienu, n Agnis rūgti iesmējās.

— Kā tad! Tikai pašmāju produkcija un ēl visādi ziedini cēla putekļos! Jā, tā mēs udzinām savu skatītāju! Kāds tad brīnums, a viņam vēlāk vienaldzīgi visi pasaules kino edevrīl!

Glēdisa jutās briesmīgi vainīga. Viņa atcerējās... ak, viņai bija kauns pat atcerēties gpa eruditāji klātbūtnē. Bet, mājās aizgāusi, Glēdisa apņēmības pilnu seju atdeva esmām trīs jaukas kladītes ar dziesmu tekstiem, kurus viņa kādreiz kvēlojošiem vaļiem tja pārrakstījusi no draudzenju kladītēm. Daži kstīti bija vienkārši burvīgi. Glēdisai tie vēl igad it kā uz atvadišanos skanēja ausīs.

Pēc tam viņa sameta uguni veselu čupu griezumus no visādiem žurnāliem, viņa juta, a nevienš no tiem nevarētu atrast žēlastību gpa, mēs zinām, mazliet izvalbitajās acīs. as jau bija pārcilvēcisks upuris, dažs virsiīgi daiļš vaigs pavērs Glēdisā ar pilnīgi amatotu pārmetumu, bet Glēdisa tikai sālēdza acis un turpināja savu nežēlīgo darbu. ūmvdā bīstami rūca, un mamma jautāja, ai Glēdisa māju gribot nosvilināt? Cik nesot dzirdēts, ka no papīru sodrējiem... Glēisa gluži vienkārši neatbildēja. Te taču gāja pja viņas līdzšinējā mūža spilgtākie ideāli. n, tā domājot, viena maza apaļa asarīna nopoja pār Glēdisas vaidziņu un gandrīz noākstēja, tik karsts šis vaidziņš bija.

Glēdisa ieskībi pavērsis uz vēl nesadedzināto Imzvaigžņu čupīnu. Tur bija kāds šausmīgi taists indiešu kinoaktieris ar tādu plānu ūsu

stripīnu zem deguna un liesmainu tumšo acu skatienu...

Glēdisa nolika bildi sānis, pati no sevis druscīn kautrēdamās. Viņa atcerējās šo mākslinieku, un viņa domāja, ka atceras filmu. Ziedinš... Tur visl jauki dejoja un dziedāja, un tur notika arī tik briesmīgi bēdīgas lietas, ka viņa kinozāles tumsā bija noransusi pa asarām... Un viņai nepavisam nebija jākau-nas to darīt, Glēdisai pa labi un Glēdisai pa kreisi tāpat tika raustas asaras un ānaukēts. Tā tiešām bija filma, kas pacilā sirdi. Bet diezīn kādas augstl intelektuāles viņai tagad būs jāskatās...

Ūsaino skaistuli viņa paglabāja skapī zem palagiem, tur, kur cilvēki parasti mēdz slēpt savu visdārgāko — naudu un obligācijas.

Un tagad viņa bija absolūti gatava jaunai dzīvei.

Grūti šī dzīve devās Glēdisai rociņās, Agnis bija tik nesaprotams! Gandrīz tikpat nesaprotams kā tās filmas, kuras Glēdisai tagad bija jāskatās. Un turklāt Agnis bija tik šausmīgi aizņemts, viņš taču kopā ar citiem tikpat augstu un tālu domājošiem jauniem talantiem taisīja jaunu intelektuālo kino. Agnis jautāts teica, no malas viss topošais izskatīties neskaidrs, skaidrs tas esot tikai pašiem tā radītājiem. Vienu reizi Agnis panēma Glēdisu līdzī uz jauno kino talantu tikšanos. Talanti dzēra kafiju, «Papardes ziedus» un šausmīgi daudz runāja, Glēdisa nogura klausīdamās vien, un pa vidu, līdzīgi Glēdisai, māsijās dažās jaunavas, tās bija talantu mūzas un tāpēc smaidīja gauži noslēpumaini. Uz vakara beigām Glēdisa pamanīja, ka viens talants cieši spiež sev klāt vienu mūzu, un viņai likās, ka tā ir pavisam kāda cita talanta mūza, bet kā nu svešā vietā aizrādīsī uz varbūtēju pārskatīšanos. Turklāt mūza izturējās visnotaļ mierīgi un tikai līpa talantam klāt...

Kad Agnis vadīja Glēdisu mājās, viņa atstāstīja mīļotajam šo divaino epizodi. Agnis nervozi iesmējās un teica. Glēdisa būšot pārskatījusies, visi jaunie talanti domājot tikai par mākslu.

— Bet es pati redzēju, — Glēdisa tlepās.

— Tu vienlga būsi pārskatījusies, kad es tev sakū!

Glēdisa sadrūma, bet Agnim vairāk pretī runāt viņai nebija drosmes. Viņa juta, ka nerikojas pareizi, kur gan paliek viņas, meitenes, principi? Bet kad nu viņa tik ļoti mīlēja savu jauno talantu, savu uzlecošo zvaigzni Agni? Agnis, varētu teikt, bija Glēdisas gara acīm pavēris veselu jaunu pasauli ar jauniem principiem. Mīļotajam blakus Glēdisa mācījās par jaunu vērtēt dzīvi: tagad viņa zināja, ka vecie dzīvo pasaulē tikai priekš jauno bremzēšanas, ne cita kā.

— Gudrinieki, iedomājies, — Agnis nosprauslojās, un Glēdisa domās sprausloja līdzī. — uztaisījuši kaut kādas filmīpas un nu tikai stāvēs pie dailrādīšanas kļoķiem, nu tikai regulēs attīstību!

— Šausmīgi, — Glēdisa piekrita.

— Viņiem bailes no mums, — Agnis nežēlīgi turpināja, — viņi zina, viņu stundas ir skaitītas! Kad mēs celsimies, putekļi vien nokūps no viņiem un viņu mākslas!

Glēdisa izteica kvēlu vēlēšanos, kaut tas notiktu iespējami drīz. Viņai briesmīgi gribējās būt vēsturiskā notikuma aculieciniecei.

Tās bija grūtas un laimīgas dienas. Vienu reizi Agnis apciemoja Glēdisu mājās un pēc tam izteicās, viņas veciši viņam esot patikuši. Un cilvēks jau visu mūžu nevarot klimst pa pasauli viens... Un Glēdisa domāja, viņa

Agni sapratusi. Un viņai tas bija pa prātam. Tikai šausmīgi, ka laiks gāja tik ātri, un nekas kā nemainījās, tā nemainījās, vecie laida laukā savas filmas, un Agnis errojās, un Glēdisa tās filmas nemaz negāja skatīties, full! Viņa gaidīja Agna lielo stundu, skaidrs, ka tā būs arī Glēdisas lielā stunda, atalgojums par visu, tā sakot... Kinozālē satumsis, un uz ekrāna parādīsies Agna vārds... Un skatītāji elāis aiz sajūsmas, un Glēdisa izvilks nēzdodziņu un noslaucīs prieku asaras, un gandarījuma asaras arī, protams. Un tad pāp mamma dos viņiem savu svētību, bet tūlīt precēties viņiem nebūs laika, Agna filma pa to laiku būs sabēmusi ceļazīmi uz pašām Kannām, nu, ja ne citādi, tad uz Karlovi Variem, tas arī nav slikti, tur var sapīrkties kristālu. Un Agnis ar Glēdisu brauks uz Karlovi Variem roku rokā... un mājās Glēdisa atvedīs veselu blāķi čehu kristāla, tāl Un...

— Mīļais, kā tev veicas ar darbu? — viņa satiekoties ikreiz apvaicājās Agnim. Viņai tā būtu gribējis palīdzēt. Bet Agnis neļāva, laikam Glēdisa vēl vienmēr par maz saprata no intelektuālā kino. Agnis tikai nervozi teica, ka viņš strādājo, vai Glēdisa neredzot? Un diezgan bāls viņš tiešām izskatījās.

— Tu tikai nestrādā par daudz, — viņa gādīgi sacīja. Agnis atmeta ar roku. Nu, protams, aizrādīt talantam, lai tas nestrādā, kas vēl nebūš!

Vienu vakaru viņi aizgāja mazliet izklaidēties, Glēdisa iespieda Agnim rokā divdesmit piecnieku, vai tad viņai nebija divi veciši un divas tantes? Un tas jau bija tikai aizdevums uz Karlovi Variem. Vai uz Kannām. Viņi iegāja kādā šausmīgi piepipētā kafejnīcā. Glēdisai nepatika, ka pipē, bet kad nu tas talantiem bija nepieciešams? Drīz viņi sēdēja jaukā talantu un mūzu pulcīnā, karafites veikli tukšojās, un Glēdisa uzlūkoja Agni ar mātīšku skatienu, viņa novēlēja Agnim šo atslodzi pēc tik saspringta darba.

Tad kāds talants uzlūdza Glēdisu dejoj, un pēc tam vēl viens, un, kad viņa atgriezās savā vietā, Agni tur vairs neredzēja. Apmulsusi viņa izgāja blakustēpā... Un tur cauri dūmu zilganumam viņa ieraudzīja savu Agni knakstāties ar kādu diezgan pāplukušu mūzu.

— Nu, šoreiz manas acis mani nevīl! — Glēdisa iesaucās diezgan skali, tad piegāja un iemeta Agnim pa ausi. Un pēc tam viņa raudādama, bet arī cietas apņēmības pilna gāja uz mājām un nemaz neklausījās uz savu talantu, kurš kādu laiciņu tecēja viņai nopakaļus un kaut ko bubināja par liktenīgu pārskatīšanos. Un par savu lielo darbu. Un ka viņi, jaunie... Un diez ko vēl.

Mājās Glēdisa pārnāca viena pati. Viņa sargājās skali raudāt, jo tad mamma sāktu taujāt. Un pašlaik Glēdisai nevajadzēja neviena taujātāja. Viņa jutās kā ziedinš cēla putekļos un briesmīgi žēloja sevi.

Savā istabā viņa kā meklēdama skatījās apkārt. Bet ko viņa varēja meklēt, ja viss bija neglābjami iznīcināts?

Tad Glēdisa atvēra skapī un no savu pūra palagu apakšas izņēma daiļusainā aktiera bildi. Atminā Glēdisai ieskanējās austrumnieciskas mīlas dziesmas motīvs.

— Lai veļns parauj intelektuālo kino! — viņa apņēmīgi sacīja.

Un uzlika savu ūsaino zvaigzni uz nakts galdīna. Nu viņa atkal varēja skatīties uz to pēc patīkēšanas.

Un iet uz kādām filmām vēlas.

Ziedinš ceļa putekļos

Nudien, Glēdisai nevajadzēja studēt. Tiešām, kāpēc? Viņai bija vairāk nekā normāli vecāki un divas maksāt spējīgas tantes, kuras mīlo bērnu dievināja. Glēdisu pat vidusskolā nespieda mācīties uz piecniekiem, tāpat neviens nedzina viņu uz mūzikas skolu. Mamma teica, viņa ar papu nopelnot pietiekami. Pāp netaica nekā, viņš tikai pelnīja naudu, un, kad nepelnīja, tad saelļoja bisi, izvilka no pieliekamā garos zābakus un prom bija. Un no medībām viņš parasti atveda kādu aļņa cisku, un tad mamma cepa kotletes. Pāp labprāt būtu ēdis iespēkotu cepeti, bet Glēdisai, lūk, garšoja kotletes, un tāpēc visi ēda kotletes. Ne dzīve, bet pasakai. Un kas paskatījās uz Glēdisas ģimīti, tas droši varēja apgalvot: gan viņa dabūs vīru, kas katru sievas vēlēšanos tai no acīm...

Bet Glēdisa sacīja, studēt esot viņas aicinājums. Viņa jau vispār mazdruscīn bija uz augšu pārauta. To draudzenes teica, kad apskatās uz Glēdisu. Parasti viņas teica, Glēdisa bišķīt neesot no šīs pasaules.

Un tad Glēdisa sastapa Agni. Viegli teikt — sastapa! Vai jūs teikšiet — sastapa meteoru? Agnis liesmot uzliesmoja Glēdisas apžilbināto acu priekšā. Jauns kinodarbinieks, tieša, pagaidām vēl amatiera rangā, bet ar tādām spējām, kas pašas no sevis prasās pēc platēkrāna. Kā viņš runāja! Un kā viņš klusēja! Un kā skatījās uz cilvēkiem un Glēdisu! Glēdisa saprata, viņa uzskrējusi virsū savam liktenim. Un tas bija skaists liktenis ar glāsinu blondu bārdu un visas pasaules problēmu atspulgu nedaudz izvalbitajās acīs. Bet Agnim pat tās pietāvēja.

Glēdisa iedriktējās pajautāt, kāda ir Agna mīlākā filma. Pēc tam viņa nožēloja, ka netaicas neko no Agna teiktā, jo tur bija vienīgi vienīgi svešvārdi, pareizāk, svešuzvārdi un viss pārējais tikpat sarežģīts.

— Vai jūs pazīstat šos autorus? — Agnis stingri pajautāja. Glēdisa nodūra skatienu, un Agnis rūgti iesmējās.

— Kā tad! Tikai pašmāju produkcija un vēl visādi ziedīni ceļa putekļos! Jā, tā mēs audzinām savu skatītāju! Kāds tad brīnums, ka viņam vēlāk vienaldzīgi visi pasaules kino šedevri!

Glēdisa jutās briesmīgi vainīga. Viņa atcerējās... ak, viņai bija kauns pat atcerēties Agna eruditajā klātbūtnē. Bet, mājās aizgājusi, Glēdisa apņēmības pilnu seju atdeva liesmām trīs jaukas kladītes ar dziesmu tekstiem, kurus viņa kādreiz kvēlojošiem vaigiem bija pārrakstījusi no draudzenes kladītēm. Daži teksti bija vienkārši burvīgi. Glēdisai tie vēl tagad it kā uz atvaidīšanos skanēja ausīs.

Pēc tam viņa sameta uguni veselu čupu izgriezumu no visādiem žurnāliem, viņa juta, ka neviens no tiem nevarētu atrast zēlastību Agna, mēs zinām, mazliet izvalbitajās acīs. Tas jau bija pārcilvēcisks upuris, dažs vīrišķīgi daļš vaigs pavērs Glēdisā ar pilnīgi pamatotu pārmetumu, bet Glēdisa tikai samiedza acis un turpināja savu nežēlīgo darbu. Dūmavadā bistami rūca, un mamma jautāja, vai Glēdisa māju gribot nosvilināt? Cik nesot dzirdēts, ka no papīru sodrējiem... Glēdisa gluži vienkārši neatbildēja. Te taču gāja bojā viņas līdzšinējā mūža spilgtākie ideāli. Un, tā domājot, viena maza apaļa asarīna noripoja pār Glēdisas vaidziņu un gandrīz nočūkstēja, tik karsts šis vaidziņš bija.

Glēdisa ieskībi pavērs uz vēl nesadedzināto filmzvaigzņu čupīti. Tur bija kāds šausmīgi skaists indiešu kinoaktieris ar tādu plānu ūsu

stripiņu zem deguna un liesmainu tumšo acu skatienu...

Glēdisa nolika biidi sānis, pati no sevis druscīn kautrēdamās. Viņa atcerējās šo mākslinieku, un viņa domāja, ka atceras filmu. Ziedinš... Tur visi jauki dejoja un dziedāja, un tur notika arī tik briesmīgi bēdīgas lietas, ka viņa kinozāles tumšā bija norasususi pa asarai... Un viņai nepavisam nebija jākaujas to darīt. Glēdisai pa labi un Glēdisai pa kreisi tāpat tika raustas asaras un āpaukāts. Tā tiešām bija filma, kas pacīlā sirdi. Bet diezgan kādas augsti intelektuālas viņai tagad būs jāskatās...

Ūsaino skaistuli viņa paglabāja skapi zem palagiem, tur, kur cilvēki parasti mēdz slēpt savu visdārgāko — naudu un obligācijas.

Un tagad viņa bija absolūti gatava jaunai dzīvei.

Grūti šī dzīve devās Glēdisai rocinās, Agnis bija tik nesaprotams! Gandrīz tikpat nesaprotams kā tās filmas, kuras Glēdisai tagad bija jāskatās. Un turklāt Agnis bija tik šausmīgi aizņemts, viņš taču kopā ar citiem tikpat augstu un tālu domājošiem jauniem talantiem taisīja jaunu intelektuālo kino. Agnis jautāts teica, no malas viss topošais izskatīties neskaidrs, skaidrs tas esot tikai pašiem tā radītājiem. Vienu reizi Agnis paņēma Glēdisu līdzī uz jauno kino talantu tikšanos. Talanti dzēra kafiju, «Papardes ziedu» un šausmīgi daudz runāja, Glēdisa nogura klausīdamās vien, un pa vidu, līdzīgi Glēdisai, maisījās dažas jaunavas, tās bija talantu mūzas un tāpēc smaidīja gauži noslēpumaini. Uz vakara beigām Glēdisa pamanīja, ka viens talants cieši spiež sev klāt vienu mūzu, un viņai likās, ka tā ir pavisam kāda cita talanta mūza, bet kā nu svešā vietā aizrādīsi uz varbūtēju pārskatīšanos. Turklāt mūza izturējās visnotaļ mierīgi un tikai līpa talantam klāt...

Kad Agnis vadīja Glēdisu mājās, viņa atstājta mīlotajam šo dīvaino epizodi. Agnis nervozi iesmējās un teica. Glēdisa būšot pārskatījusies, visi jaunie talanti domājot tikai par mākslu.

— Bet es pati redzēju, — Glēdisa tiepās.

— Tu vienaiņa būsi pārskatījusies, kad es tev sakul

Glēdisa sadrūma, bet Agnim vairāk preti runāt viņai nebija drosmes. Viņa juta, ka nerikojas pareizi, kur gan paliek viņas, meitenes, principi? Bet kad nu viņa tik ļoti mīlēja savu jauno talantu, savu uzlecošo zvaigzni Agni? Agnis, varētu teikt, bija Glēdisas gara acīm pavēris veselu jaunu pasauli ar jauniem principiem. Mīlotajam blakus Glēdisa mājās par jaunu vērtēt dzīvi: tagad viņa zināja, ka vecie dzīvo pasaulē tikai priekš jauno bremzēšanas, ne cita kā.

— Gudrinieki, iedomājies, — Agnis nosprauslojās, un Glēdisa domās sprausloja līdzī, — uztaisījuši kaut kādas filmiņas un nu tikai stāvēs pie dailradīšanas kļoziem, nu tikai regulēs attīstību!

— Šausmīgi, — Glēdisa piekrita.

— Viņiem bailes no mums, — Agnis nežēlīgi turpināja, — viņi zina, viņu stundas ir skaitītas! Kad mēs celsimies, putekli vien nokūpēs no viņiem un viņu mākslas!

Glēdisa izteica kvēlu vēlēšanos, kaut tas notiktu iespējami drīz. Viņai briesmīgi gribējās būt vēsturiskā notikuma aculieciniecei.

Tās bija grūtas un laimīgas dienas. Vienu reizi Agnis apciemoja Glēdisu mājās un pēc tam izteicās, viņas vecīši viņam esot patikuši. Un cilvēks jau visu mūžu nevarot klīmt pa pasauli viens... Un Glēdisa domāja, viņa

Agni sapratusi. Un viņai tas bija pa prātu. Tikai šausmīgi, ka laiks gāja tik ātri, un, kas kā nemainījās, tā nemainījās, vecie lai laukā savas filmas, un Agnis errojās, un Glēdisa tās filmas nemaz negāja skatīties, f... Viņa gaidīja Agna lielo stundu, skaidrs, tā būs arī Glēdisas lielā stunda, atalgojums par visu, tā sakot... Kinozālē satumsis, un ekrāna parādīsies Agna vārds... Un skatītājs aiz sajūsmas, un Glēdisa izvilks nēzīdzi un noslaucīs prieka asaras, un gauda juma asaras arī, protams. Un tad pāp mamma dos viņiem savu svētību, bet tu precēties viņiem nebūs laika, Agne filma to laiku būs saņēmusi celazīmi uz pašām Kannām, nu, ja ne citādi, tad uz Karlovi Variem, tas arī nav slikti, tur var saplīksties kristāls. Un Agnis ar Glēdisu brauks uz Karlovi Variem roku rokā... un mājās Glēdisa atvedīs veselāki čehu kristāla, tāl Un...

— Mīļais, kā tev veicas ar darbu? — viņi satiekoties ikreiz apvaicājās Agnim. Viņai būtu gribējies palīdzēt. Bet Agnis neļāva, l... kam Glēdisa vēl vienmēr par maz saprata intelektuālā kino. Agnis tikai nervozi teica, ka viņš strādā, vai Glēdisa neredzot? U... diezgan bāls viņš tiešām izskatījās.

— Tu tikai nestrādā par daudz, — viņa gādīgi sacīja. Agnis atmeta ar roku. Nu, protams, aizrādīt talantam, lai tas nestrādā, kā vēl nebūs!

Vienu vakaru viņi aizgāja mazliet izklaisties, Glēdisa iespieda Agnim rokā divdesmit piecnieku, vai tad viņai nebija divi vecīši un divas tantes? Un tas jau bija tikai aizdevums uz Karlovi Variem. Vai uz Kannām. Viņi i... gāja kādā šausmīgi piepīpētā kafējnīcā. Glēdisai nepatika, ka pipē, bet kad nu tas t... lantiem bija nepieciešams? Drīz viņi sēdēja jaukā talantu un mūzu pulcīnā, karafītes veid... tukšojās, un Glēdisa uzlūkoja Agni ar mātīši... skatienu, viņa novēlēja Agnim šo atslodzi p... tik saspringta darba.

Tad kāds talants uzlūdzta Glēdisu dejoj, pēc tam vēl viens, un, kad viņa atgriezās savā vietā, Agni tur vairs neredzēja. Apm... susi viņa izgāja blakustelpā... Un tur caur dūmu zilganumam viņa ieraudzīja savu Agn... knakstāties ar kādu diezgan papluku mūzu.

— Nu, šoreiz manas acis mani nevil! Glēdisa iesaucās diezgan skaļi, tad piegāja un iemeta Agnim pa ausi. Un pēc tam viņa raudādama, bet arī cietas apņēmības pilna gāja uz mājām un nemaz neklausīj uz savu talantu, kurš kādu laiciņu tecēja viņai nopakajus un kaut ko būbināja par li... tenīgu pārskatīšanos. Un par savu lielo darb... Un ka viņi, jaunie... Un diez ko vēl.

Mājās Glēdisa pārnāca viena pati. Viņa sargājās skaļi raudāt, jo tad mamma sāktu taujāt. Un pašlaik Glēdisai nevajadzēja neviena taujātāja. Viņa jutās kā ziedinš ceļa putekļos un briesmīgi žēloja sevi.

Savā istabā viņa kā meklēdama skatījās apkārt. Bet ko viņa varēja meklēt, ja viņai bija neglābjami iznīcināts?

Tad Glēdisa atvēra skapi un no savu pu... palagu apakšās izņēma dailūsainā aktiera b... di. Atmīpā Glēdisai ieskanējās austrumniec... kas mīlas dziesmas motīvs.

— Lai viesis parauj intelektuālo kino! — viņa apņēmīgi sacīja.

Un uzlika savu ūsaino zvaigzni uz nakts galdīņa. Nu viņa atkal varēja skatīties uz t... pēc patīkšanas.

Un iet uz kādām filmām vēlas.

KRŪMIŅŠ PARAUSTĪJA PLECU

— Krūmiņ! — kadru nodaļas inspektors sacīja. — Pēc mūsu rīcībā esošām ziņām, tu esot nedisciplinēts. Jāsāk tevi audzināt.

Krūmiņš paraustīja kreiso plecu.

— Brīnītīgi! — inspektors leprēcinašs teica. — Man šķita, ka tu strīdēšies pretī, laužsi krēslus, bet viņš, redz, neviena, pat pušplēsta sliktā vārda nesaka. Vai tas nav sasniegums! Vai tā nav apziņas līmeņa celšanās!

Krūmiņš paraustīja labo plecu.

— Pat rūpnīcas izcilākais slaisis saprot, ka cilvēkam tomēr jākjūst aizvien labākami — inspektors priecējās. — Lūk, kā aug mūsu kadri! Krūmiņ, tu patiešām audzi!

Krūmiņš paraustīja kreiso plecu.

— Mudlen, augi! — inspektors secināja. — Viņš apzinās, ka līdz šim nav bijis pietiekami disciplinēts, pietiekami organizēts un turpmāk strauji labosies. Vai tu gribi labošes, Krūmiņ!

Krūmiņš paraustīja labo plecu.

— Ja tā turpināsies, dienās no tevis iznāks lietaskoks, — inspektors teica. — Līdz šim visi rādīja uz tevi ar pirkstu, tev piešķināja visās ražošanas sanāksmēs. Tagad tu varbūt sāksi mācīties vakarskolā, dziedāsi korī... Kā būs, Krūmiņ!

Krūmiņš paraustīja kreiso plecu.

— Redzu, ka sāksi mācīties! — inspektors sacīja. — Tu jau esi sapratis, ka cilvēkam jābūtu tik ilgi, līdz viņš kjūst par inženieri. Kjūst par inženieri!

Krūmiņš paraustīja labo plecu.

— Pareizi! — inspektors priecīgi iesaucās. — Nekad nevajag lieki pļāpāt, vajag strādāt! Tas lieku reizi pierāda, ka tava morālā seja kjūst aizvien pievilcīgāka. Kjūst faču, Krūmiņ!

Krūmiņš paraustīja kreiso plecu.

— Kautrīgs... — inspektors klusā apbrīnā saņēma rokas. — Labi, labi, vairāk nebraucēšu. Lai nu kā, tagad varu ziņot, ka mēs sekmīgi īstenojam darbu ar atpalcējiem. Īstenojam, Krūmiņ!

Krūmiņš paraustīja labo plecu.

— Nu, strādā, strādā... — inspektors teica un aizgāja.

Krūmiņš paraustīja abus plecus, skāji iekrācās un pamodās.

ŽANIS EZĪTIS

— NERAŽAI VIŅŠ MUMS ALGU SARAKSTOS SKAITĒJĀS SARGSI!

E. OZOLINS

— Paldies, labie ļautiņi, par padomu. Man nemaz nebūtu ienācis prātā, ka tagad jāpieceļas...

T. SERGIJENKO

— PAGA, TE KAUT KUR PIE DIVĀNA VAJADZEJA BŪT CIGARETĒM — GULĒT EJOT, VĒL AIZSMEĒJĒU.

I. MELGAILIS

Visvieglāk sarunāt mulķības, gudri
izsakoties.

*

Ne katrs jūtīgais ir iejūtīgs.

*

Uz sapņiem jāraugās ar vajējām acīm.

*

Labi vien, ka galva tukša — viss kas
ver ienākt prātā.

*

Labiņš cilvēks nav nevienam īsti labs.

*

Bez galvas arī degunu nepacelsi.

F. USĀNS

— CĪENĪTĀ MĀKSLINIECĒ, SAŅĒMIET DĀVANU UN TUTENĪTI ARĪ!

E. RUSMANIS

FIRMA!

Bērna piedzimšana ir kā prēmija, kā trispadsmitā alga, kā laimests loterijā — vienam krit, otram nekrit. Alfam krita: Betai piedzima puika. Trīs kilo deviņi simti grami skajas un nemitīgas brēkas.

— Tas tik ir mantinieks! — Alfs priecājās. — Nevienam tāda nav un nebūs! Firma!

Puikiņš auga. Alfs ar Betu kļuva aizvien jūsmīgāki.

— Viņam ir tādas pašas kājiņas kā tētim! — Beta stāstīja. — Un kas par deguntiņu! Tādi izcili deguni ir tikai diviem cilvēkiem pasaulē — mūsu Gammim un viņa vectētiņam.

— Protams, no tēva puses! — Alfs precizēja.

Gammis stiepās garumā saskanā ar visiem akcelerācijas likumiem. Un drīz vien kājiņas aiznesa izcilo deguntiņu kopā ar tā īpašnieku uz bērnudārzu. Protams, uz vislabāko, uz firmas dārziņu. Alfs, lai iekārtotu viņu tieši šē, izskraidīja astotdaļpasaules, bet savu panāca.

— Šitais dārziņš gan paredzēts tikai un vienīgi kādas iestādes darbinieku bērniem, bet Gammim tomēr pieņēma, — Alfs staroja. — Tas ir vislabākais dārziņš, tur ir vislabākās audzinātājas, tur ir viselegantākās rotallietas. Tikl iekšā šādā dārziņā ir katra inteliģenta vecāka sapnis. Sai dārziņā pat podiņi ir ar puķītēm. Katram mazulim sava puķīte!

Puķītēm, kā zināms, seko odziņas. Tās nelika sevi gaidīt. Nepagāja ilgs laiciņš, un Alfs atkal nobažījies skraidīja pa pasauli.

— Dārziņā rīkos bērnu radošo darbu izstādi! — viņš man stāstīja. — Vai tu apjaut, ko tas nozīmē!

Atklāti sakot, man patīk bērnu dailrade. Tā ir fantastiska pēc satura un vienreizēja pēc izpildījuma. Pasaulē, ko rada mazais kipars, visparastākajam mājas mincim ir astoņas kājas. Četras skraidīšanai pa jumtiem un četras tāpat vien, lai būtu smukāk. Tā es teicu.

Alfs apvainojās.

— Lai visi psihiatri stāv tev klāt! — viņš teica. — Kādi minci? Kādas astoņas kājas? Mans puika nevar atļauties kaut kādas apšaubāmas bērnišķības! Kaut vai tāpēc, ka Ozoliņi sava Detlaviņa jaunradi uzticēja pazīstamam grafikim. Mēs nekēmosimies viņiem pakal, mūsu bērns radīs līdz šim vēl nebijušu keramikas brīnumu!

Pēc tam Alfs apjoza ceturtdaļpasaules, lai sameklētu dzīvu mākslinieku. Un dzīvais mākslinieks radija keramikas panno par pasaku tēmām. Panno pārklāja ar krāsainu glazūru, iesāva krāsni, izrāva laukā, un Alfs ar taksiti to aizveda uz dārziņu.

— Kad pārējie vecāki ieraudzīja mūsu Gammim sēdevru, visi tētiņi bija beigti, bet visas mammiņas pagalam! — Beta triumfēja. — Tā tas ir un tā tam jābūt! Firma!

Gammim pasniedza pirmās pakāpes diplomu, turpretī Ozoliņu Detlaviņam nācās samierināties ar otro pakāpi. Gammim izcilais deguntiņš spīdēja aiz lepnuma.

Neatvairāmi tuvojās pirmā skolas diena.

— Lai mūsu diplomētā atvase ietu uz skolu kaut kādā vietējās rūpniecības ražotā maisā?! — Beta uztraucās. — Mūsu bērniņš uz skolu ies kā bilde!

Alfs ar Betu izvandīja abas kaimiņu republikas, krustu šķērsu izbraidīja kaimiņu apgabalu. Gammim uz skolu devās eksperimentālajā skolēnu formas tērpā, pār plecu viņam bija pārmesta firmas soma «Made in...». Tas bija kārtējais triumsfs. Taču Alfs diez kādēļ izskatījās īgns un neapmierināts.

— Mūsu Gammim grib sist pušu! — viņš sūrojās. — Gammim iet uz skolu kājām, bet Ozoliņi savu Detlaviņu un Bēzini savu Raivuliti ved uz skolu ar žiguliem!

— Jums taču skola tepat aiz stūra... — es brīnījos. — Ko jūs uztrauciet? Bērnam pat iela nekur nav jāšķērso.

Beta noskaitās.

— Braukt uz skolu ar mašīnu ir firma! — viņa paziņoja. — Mēs neesam kaut

kādas viduvējības, lai bērniņam atņemtu leģimīgo bērniņu!

Turpmāk Alfs katru rītu cēlās piecos, brauca ar autobusu līdz garāžai pilsētas viņā malā, iedarbināja savu veco moskviču, brauca atpakaļ uz mājām, sēdināja Gammim mašīnā un veda ap stūri līdz skolai. Moskviču, protams, drīz vien nomainīja superžigulis.

Bet Gammim skolā tikmēr sākās fizikulas stundas. Un tās ziemā saistās ar slēpošanu. Alfs atkal kļuva nervozs.

— Ozoliņam junioram ir «Epoxy» slēpes, Bēzīņam jaunākajam «San Marco» zābaki, bet mūsējais lai slāj ar «Dinamo» ražotiem kluciem pie kājām?! Tas taču būs skandāls!

Drīz vien Gammim dienās, kad notika fizikulas stundas, pie skolas pieripoja ar superliksu, kam uz bagāžnieka bija uzsieta vislepnākās ekstracampionu slēpes un, kļaudzinādams supercampionu slēpju zābakus, vēra skolas durvis. Mugurā viņam bija trenintērps, vienīgais eksperimentālais modelis. Kā Stradivārija vijole.

Gāja gadi. Alfs visu brīvo laiku pavadīja, skraidīdams pa pasauli, jo Gammim bija nepieciešami te firmas velveta džinsi, te elektroniskais importa rokas pulkstenis, te japāņu stereomagnetofons, te superklases skaņuplašu atskaņotājs...

Un tad gluži nemanot pienāca pēdējā skolas diena. Un pēdējais skolas zvans. Un Alfs ar Betu, nedaudz apjukusi, raudzījās uz ūsaino puisi, kas stāvēja viņu priekšā ar gatavības apliecinību rokā.

— Paklau, par ko tu isti gribēji kļūt? — Alfs pēkšņi atgāda.

— Par priekšnieku! — Gammim apņēmīgi atbildēja.

— Būsi! — Beta apsoliņa. — Tirdzniecībā. Vismaz komisijas veikala direktors! Alf, tu dzirdēji?

— Būsi, būsi... — Alfs piekrita un nopūtās. Ko lai dara, ikvienam savs krusts jānes līdz galam.

A. BRĀLĪTIS

«DADZIS» JĒKABPILS RAJONĀ

Nu ir citādi!

Agrāk Jēkabpils rajona plaša patēriņa preču apvienības saldējamās iekārtas apkalpoja viens vienīgs mehāniķis un dabūt viņu rokā bija vesela problēma. Traki aizņemts bija cilvēks!

Tagad saldējamās iekārtas pieskata vairāki mehāniķi un aprunāties ar viņiem var katrā laikā. Jo, godīgi runājot, tā darba nemaz nav tik daudz. Nospīdēt vajadzīgo pogu un stingrā veselā — par pārējo rūpējas pati tehnika.

Protams, var gadīties, ka tieši pie saldējamām iekārtām dotajās mīkklī nav neviena mehāniķa. Tad jāiet pie vairumtirdzniecības bāzes direktora L. Vucēna. Viņš paraksta mehāniķa atgādes lapiņu, pie viņa ir padoto darba grafiks, un viņš var precīzi pateikt, kad kuram jābūt pie maģiņiem.

Tomēr nav izslēgts, ka mehāniķis, kam pēc Vucēna domām jābūt darbā, ir aizņemts. Jo visi mehāniķi plaša patēriņa preču tirdzniecības apvienībā strādā amatā apvienošanas kārtībā. J. Aleksandrovam, piemēram, no 8 līdz 12:30 vakarā jāstrādā Jēkabpils PMK. Bet tāpēc jau neve-

jag nokārt galvu. Ja Aleksandrovš būs aizņemts, viņš var pastāstīt, kā samēķināt mehāniķi V. Zaharkinu. Šo vīru atnest nav grūti, viņš strādā Jēkabpils gāzes kombinātā. Taču te cits ķibeles — V. Zaharkins bieži slimo. Un tādās reizēs viņu aizvieto Jēkabpils MRS strādnieks A. Vuškāns. Tātad, ja Zaharkins slims, — jāiet pie Vuškāna. Protams, arī te var gadīties neveiksme, jo Vuškānam jābūt mežrūpsaimniecībā pilnu darba dienu. Bet tāpēc nevajag krist izmisumā. Vuškāns nebūs Vuškāns, ja viņš neieteiks griezties pie sviesta un dera bāzes strādnieka J. Dimanta. Dimantam darba diena nav tik traki noslogota, tomēr var gadīties, ka viņa uz vietas nav. Tas nekas. Centrālajā rajona slimnīcā strādā sanitāre M. Kainiņa. Ja nu arī Kainiņa ir aizņemta, tad jāiet atpakaļ uz vairumtirdzniecības bāzi. Varbūt V. Aleksandrovš baidzot ir atbrīvojis un atkārtis apskatīt saldējamās iekārtas. Ja ne viņš, tad — kāds cits. Tagad taču ir vairāki mehāniķi, nevis viens!

Laiks maksā naudu

Pernā gada 19. decembrī Jēkabpils rajona 26. valstī izcēlās panika: Daugavā kāpa līmenis un ūdens smēlās veikālam mutē... Uztraucās pircēji, uztraucās pārdevēji, uztraucās pat milicijas darbinieki, kas uz šejeni bija atsteigušies. Un tikai viens cilvēks saglabāja nesatricinātu mieru. Šis cilvēks bija Vasilis Košverovs — Jēkabpils rajona patērētāju biedrības priekšsēdētājs.

— Kamēr Rīgas lelas kantorī viss ir kārtībā, arī mums nekas nepadud! — viņš mērināja padotos. — Beidziet celt paniku!

— Kantoris taču atrodas daudz augstāk! — padotie lebildē.

— Nekas, nekas... Arī mēs nenoslīksim, — Košverova balss pauda pārliecību. — Turpiniet strādāt! Laiks maksā naudu.

20. decembrī veikals jau atgūdināja zivju dāķi. Odenī spļūvoja īvasi sīļķus un ķilavu konservi.

— Priekšniek, dodiet rīkojumu vest ārā preces! — piezvanījuši pa telefonu Košverovam, lūdzās veikala darbinieki. — Jāstieidzas, citādi būs ļēli zaudējumi!

— Lēnāk brauksi, tālāk tiksi! — Košverovs joprojām saglabāja aukstasinību. — Zaudējumi

var rasties tad, ja sāksim evakuēties. Un ja nu ūdens krītasi tad visi darbi vājš. Kas maksās krāvējiem! Kas maksās šoferiem! Kas segs zaudējumus par veikala dāķstāvi! Turpiniet strādāt! Laiks maksā naudu! Es tikmēr padomāšu, ko darīt.

21. decembrī plūdu dāķ veikālā nodzisa gaisma. Košverovs joprojām domāja.

22. decembrī ūdens līmenis sasniedza veikala lēti. Odenī bija izkususi ap tūkstoš kilogramu cukura, darbinieks kremta rūgtums. Zaudējumu summa bija piekusi līdz 18 tūkstošiem rubļu.

— Vadiet preces laukā! — baidzot Košverovs no savas rezidences deva pavēli. — Jārīkojas! Laiks maksā naudu! Tūlīt arī es došos ceļā. — Un, izsaucis šoferi, telca: — Zīgli uz Rīgas letu simt trīsdesmit pieci!

— Divdesmit sastals veikals taču atrodas Cēlnieku lei! — šoferis atgūdināja, domādams, ka priekšnieks uztraukumā kļūdījies. — Tur taču jāglābj!

— Es telcu — uz Rīgas letu! — Košverovs atkārtēja rīkojumu. — Pa vistaisnāko ceļu uz Jēkabpils rajona valsts apdrošināšanas inspekciju! Tur mums segs zaudējumus. Un ātrāk — laiks maksā naudu!

Neistā Marija

Kad Jēkabpils rajona Gārsenes sakaru nodaļas vadītāja Ilga Narbuta cēma veikālā pirmo reizi padzirdēja valodas, ka pensionāre Marija Zukkau aizbraukusi dzīvot uz Rēfumvāciju, viņa tām nepievērta uzmanību. Ko gan slepas nerunā!

Kad līdzīgas valodas ieskanējās otru reizi, šoreiz jau kolhoza «Gārsene» kantorī, Ilga leklau-sijās nopietnāk un centās atcerēties, kāda tā Marija Zukkau izskatījās. Tā kā atmiņā nekas ne- vīdēja, viņa atmeta ar roku. Lēla muiža!

Trešo reizi runas par aizceļojušo pensionāri sakaru nodaļas vadītāju pārsteidza cēma padomē. — Ir gan cilvēki tenku vāceļi! — Narbuta nosodoši pasmaidīja, jo atmiņā pāķīgi atsausa pasīrma sievišķis, kas vēl vakar saņēma Marijas Zukkau pensiju.

Taču, kad par Marijas Zukkau aizceļošanu jau runāja arī Gārsenes krājīkases darbinieki, tie paši, kas sēdēja ar ligu vienā istabā, sakaru nodaļas vadītāja saustījās.

— Varbūt pensiju izņēma kāds cits un piesavi- nājās! — viņa nodomāja. — Būs jāpārbauda.

Sagaidījuši kārtīgo pensijas izmaksas dienu, sakaru nodaļas vadītāja sāka skatīties, kas tad nu nāk pēc Marijas Zukkau pensijas. Atnāca tas pats pasīrmais sievišķis, pagāma pensiju, skaidrā, labi sašasēmā rokkrastā parakstījās «Marija Zukkau» un aizgāja.

Valodas joprojām nerimās.

— Ej nu sazināt! — Narbuta sāka gudrot. — Varbūt tā Marija ir beigi slīpēta! Pāris reizes gadā atbrauc no ārzemēm pēc savas pensijas paši, bet pārējo laiku viņas vietas to dara draudzenes un paziņas... Būs jāsāk uzmanīti vēl modrāk.

Tā tas turpinājās veselus divus gadus. Viss Gārsenes cēms joprojām izplatīja nesmukas baumas, bet sakaru nodaļas vadītāja nosodoši smīnēja un modri sargāja Marijas Zukkau pensiju. Līdzko pasīrmais sievišķis kļāt, Ilga nenolaiž acis, kamēr viņa saņem naudu un parakstās.

Šā gada sākumā pensionāre baidzot nelzturēja un pajautāja:

— Kāpēc jūs uz mani tā skatāties, biedre vadītāja!

— Tāpēc, ka viss cēms runā, jūs esot aizceļo- jusi uz Vāciju!

— Tāpēc, — pasīrmais sievišķis nosirdējās. — Kā var runāt tādus niekus! Uz Vāciju aiz- brauca Marija Zukkau, bet es esmu jūsu ilgga- dējā pasīrma Antogina Jegorova! Es nauduņu papemu sev, lai tā neiet zudumā...

«Dadzis» pavadīja
J. JODS

LATVIEŠU TAUTAS MĪKLU NEPAREIZI UN PAREIZI ATMINĒJUMI

Spēlens cītā, pasīrīt napa
[Vārdzīmavas] — nepareizi
[Dāts jaunais speciālists] —
pareizi.

Vāpus pīpo, mamma rūc.
[Kupmaline] — nepareizi.
[Mammai smēķis nav plūda
cits] — pareizi.

Sudraba leļķis, zeltu līgums
[Zivju zēvēšana] — nepareizi.
[Gardītu celšana pārdošana] —
pareizi.

ANDRIS BRUNDS

STARP CITU

Instrukcija: atrodīs savu vietu
arīvē, pārbaudi, vai tā ir dūša
dūša.

Zelta rotas: uz katra pīfusa
pa gredzenam.

Reizēm soļīnais krīt mākā, kas
pīder pašam soļīnājam.

Mesīrnieki pīkaj modelī —
gan pati atpīrīdies.

A. LERMS

KLEKSĪŠI

«Tikai pīfēlcošas darbības cil-
vēks ir saņēmis kosmosa bez-
pīlību un ies vīl aiz īlā.»

*

«Būsmāpa tēlotājs Kristīns ļoti
pībēja no Edgara izveidotā cil-
vēku.»

*

«Visa līzes, dzīve no sāpīga
līdz kapam noķek pīfī.»

*

«Rakstīnieku darbot bēla tuma
pīder ūem, kas kaut ko dā.»

*

«Pavasari, tukšnešos uzpīd
sarkani tulpiju lūki, kas vīlāk
pīvērties smīlī.»

No skolēnu sacerējumiem
izrakstījis A. BARISKAIS

G. KIRJAKS

K. COSU

D. JUREA

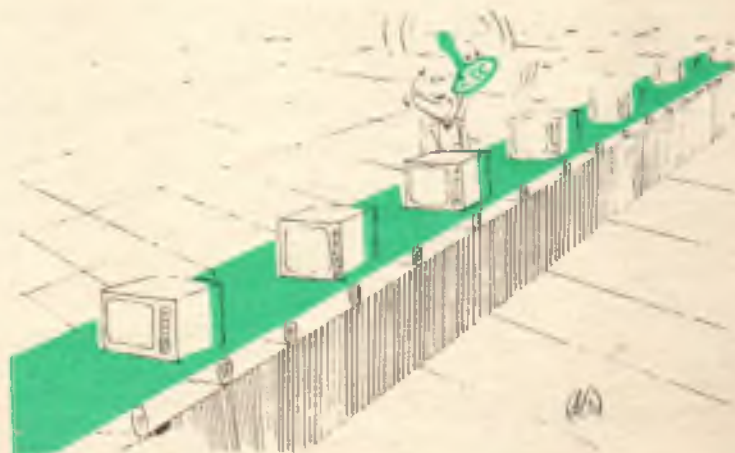
St. KOCOBABE

A. ANDRONIKS

V. TIMOKS

A. ANDRONIKS

Robinsona reflekss

Pie Rīgas 3. taksometru parka vārtiem mīnējās cilvēks velteņos un garā atkādas kažokā.

Bija pati sastrēgumstunda — pulkstenis plici pēcpusdienā. Garšās atgriezās pirmās maiņas taksometru šoferi. Cilvēks velteņos un garajā kažokā gaidīja tieši viņus. Šārgsti Nekā, mērķējot augstāki Tas bija garāžas kontroles dienesta meistars Mihails Jegorovs.

Pie vārtiem pierīpoja taksometrs. Tā vadītājs caur nolaišto lodziņu pasniedza meistaram ceļazīmi. Meistars palūkojās un tūlīt sāka komandēt: «Stūrī pa labi! Stūrī pa kreisi!» Visu rūpīgi pārbaudījis, meistars ceļazīmē lespieda zīmodziņu, ka mašīna atgriezusies pilnā kārtībā.

Abu darbojošos personu turpmākās izdarības norisinājās zibenīgā ātrumā, taču mēs izmantosim kino tehnikas paņēmienus un parādīsim tās palēninātā tempā. Ar kreiso roku meistars sniedz šoferim ceļazīmi. Tūlīt aiz tās, tikai nedaudz palēkojot iepakojus, stiepjas ar plaukstu uz augšu labā roka. Šoferis ņem ceļazīmi, bet pasieptajā saujā lespiež monētu. Plauksta aizveras ciet kā peļu slazds, gandrīz vai sagrābjot šofera pirkstus. Šo grābienu var salīdzināt ar mazbērnu instinktivajām kustībām. Zīdāinis tāpat satver ikviena priekšmetu, kas nonāk viņa tiešā tuvumā. Zinātnieki šī parādība pazīstama jau sen un to sauc par Robinsona refleksi. Arī pieaugušiem indivīdiem minētais reflekss, kā rāda pieredze, var saglabāties.

Kas notiek tālāk? Taksometrs viegli sakustas un klusi aizribo. Tikpat nemanāmi meistara roka ieslīd kažoka kabatā.

Šajā momentā pie Jegorova pienāk kāds cilvēks, kas visu laiku stāvējis malīnā. Viņš parāda apliecību un apjautājās:

— Vai nav par grūtu tādā aukstumā stāvēt ar izstieptu rociņu kā baznīcprēkšā!

Skaidrības labad neliela atkāpe. Kaitniecības un spekulācijas apkarošanas nodaļas darbinieki vizuālas novērošanas ceļā bija konstatējuši: deviņi no katriem desmit taksometru vadītājiem, atgriežoties garšās, meistaram «lespiež saujā». Takse — divdesmit kapeikas. Vēlētājs tā ir alga par parādīto zēlastību! Tā un tā, paldies, meistars, ka tu neplesēji priekšējam tiltam un ugunīm! Mē — tādi gadījumi, kas būtu jau klasificējami kā kriminālas dabas pārkāpumi, vēl nav manīti. Gluži vienkārši, kapeiku pasniegšana meistaram šeit ir tāda tradīcija, ar kuru taksometru parkā nav viens īsti necinās.

Notverts pie rokas ar visiem pierādījumiem, Jegorovs nospēlēja nelielu izrādi: kā auglības dievs pavasarī viņš ar plašu sējēja vārtu izkaisīja baltās monētas neitrajā sniegā.

— Cik tad jūs peļnāt, ja varat tā mēģināt ar naudu! — milicijas darbinieki pilnīgi dibināti viņam pajautāja.

Brītiņu padomājis, Jegorovs saprātīgi nolēma izvairīties kapeikas

atkal savākt kopā. Turklāt viņš pats pārskatīja tās dienas ienākumus. Izrādījās tieši deviņi rubļi. Pilnā mainā sanākot līdz piecpadsmit.

— Bet, — meistars precizēja, — vienmēr jau tik daudz nesamē!

Meistaram pajautāja, vai viņš neļūst sirdsapziņas pārmetumus, kad viņa labā plauksta stiepjas uz taksometra atvērtā loga pusi. Meistars padomēja un atbildēja:

— Zināt, tas notiek neapzināti... Ko tu padarīsi, Robinsona reflekss!

Taču pašreizējais labā jāpiebilst, ka šis reflekss piemīt arī vienam otram taksometru parka šoferim un atslēdzniekam.

Nesen pie kriminālatbildības tika saukti ap divdesmit Rīgas taksometru parka šoferi par valsts līdzekļu sistematisku iztupīšanu. Viņi bija piesavinājušies daļu no loņemtais braukšanas naudas — vidēji divus rubļus dienā. Tā, protams, nav nekāda bagātība un viņu budžetu diez vai īpaši kuplināja. It īpaši, ja mēnesī nopelna vairāk nekā divus simtus un viens otrs dzeramnaudās saņem desmit un vairāk rubļu dienā. Bet ko tu darīsi — reflekss. Tieši tā arī kāds no izmeklēšanā esošajiem šoferiem pateica:

— Es rīkojos automātiski, it kā sveša spēka vadīts.

Automātiski rīkojās acimredzot arī TO-2 iecirkņa autoatslēdznieks Jānis Stolbovs, kad, no darba mājupējot, pakāra līdzī dzēzgan smagu saiņu ar rezerves daļām. Kad viņu aizturēja Kaitniecības un spekulācijas apkarošanas nodaļas darbinieki, Stolbovs labprāt paskaidroja, ka detaļas noderēšot sevsmātes «Pobedai». Mē, sakiet, ko gribat, ar Robinsona refleksi taksometru parkā var dzīvot cepuri kuldams un pat iegūt sevsmātes atzinību!

Jā, bet ko tad darīja meistars Mihails Knirks, kamēr viņa pārzinā esošā iecirkņa autoatslēdznieks nesa ārā dāvanu sevsmātei Jāsaka, Knirks tobrīd bija ļoti aizņemts — viņš uz ielas laboja kāda pilsone «Zaporožecu». Šim darbiņam Knirks patērēja gandrīz stundu un, sprēžot pēc viņa rakstiskā paskaidrojuma, nebija saņemis no auto īpašnieka ne kapeikas. Šāda cildona rīcība, kad meistars Knirks par baltu velti, turklāt ļoti kvalitatīvi, remontē pilnīgi nepazīstama cilvēka mašīnu, ir pelnījusi, lai par to uzzinātu visplašākās sabiedrības aprindas. Nepatīkami ir vienīgi tas, ka Knirks savu cilvēkmīlestību parādīja darba laikā. Un to darīja amatpersona, kam saskaņā ar dienesta pienākumiem pret šādu rīcību būtu jācinās. Fotouzņēmumi ņem, ka minētā iecirkņa autoatslēdznieki kreisos remontus veic visai bieži.

— Šis fotogrāfijas vārbūt ir uzņemtas ļoti sen, — taksometru parka direktors ģ. Lučinskis izvirzīja savu versiju.

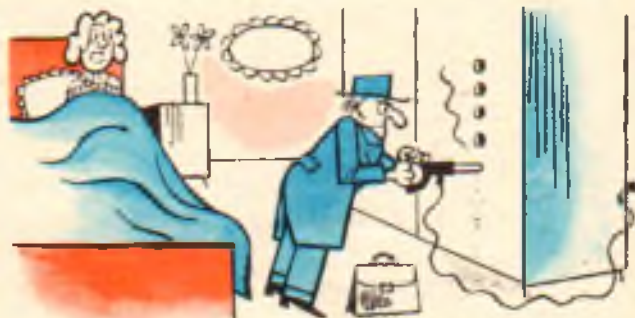
Ko uz to varam atbildēt! To, ka arī direktoram nav viegli — viņam taču jāizstāvē savas firmas gods.

V. LOSEVS

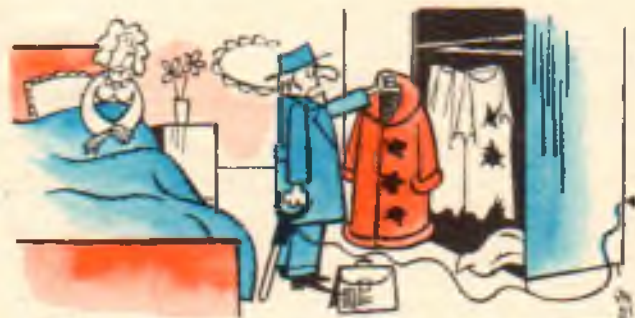

— SAKIET, KĀPĒC VIENMĒR LĪST, KAD ES IEBRAUCU RĪGĀ!

E. RUSMANIS

— KO TU UZTRAUCIES, JA TUR NEVIENA NAV!

I. MELGAILIS

— ISTAIS HUMORS IET CAUR DEGUNU. UN, JA ES ŠAI GABALĀ NEKO SAOST NEVARU, TAS NOZĪMĒ, KA TE HUMORA NAV!

T. SERGIJENKO

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

ŠIS TAS PAR DEKORATĪVIEM ELEMENTIEM...

Katrs vērīgs arhitektūras cienītājs būs leģeris, ka viduslaiku pilīm ir torņi. Vēsturnieki apgalvo, ka ienaidnieka uzbrukuma gadījumā no torņiem esot šautas bultas un mestli piķi. Vēlākajos gadsimtos pils aizstāvēji ne bultas, ne piķus nevienā veikalā vairs nav varējuši iegādāties, tāpēc torņu funkcijas mainījušās un tie ar laiku kļuvuši par varenās ceļmes dekoratīvu elementu.

Ar pašas gandarījumu konstatējām, ka dekoratīvi elementi ir ne vien lepnažām pilīm, bet arī gluži parastajām pilīm. Piemēram, tā sauktās cepekškrāsnis šodien kalpo galvenokārt dekoratīvām mērķiem. Vēl pirms gadiem desmit divdesmit namamātes cepekškrāsnis cepa pīrākus, tortes un ķimeņkūciņas. Bet cepšanai ir absolūti nepieciešama cepešpanna. Šādas pannas veikalos parādās arvien retāk, tāpēc cepekškrāsnis pamazām, bet nenovēršami kļūst par pils dekoratīvu elementu. Pateicoties šim apstāklim enciklopēdijās un skaidrojošās vārdnīcās turpmāk būs minēts, ka pils, tāpat kā pils, ir rotātas ar dekoratīvu elementiem.

... UN FOTOELEMENTIEM

Automātikas un telemehānikas speciālisti vienā balsī apgalvo, ka fotoelements esot mūsdienu tehnikas sirds. Tā izmantošana kļūst arvien plašāka un daudzveidīgāka, jo pateicoties fotoelementam varot izraudzīties visoptimālākos režīmus un panākt vislētāko enerģijas ekonomiju.

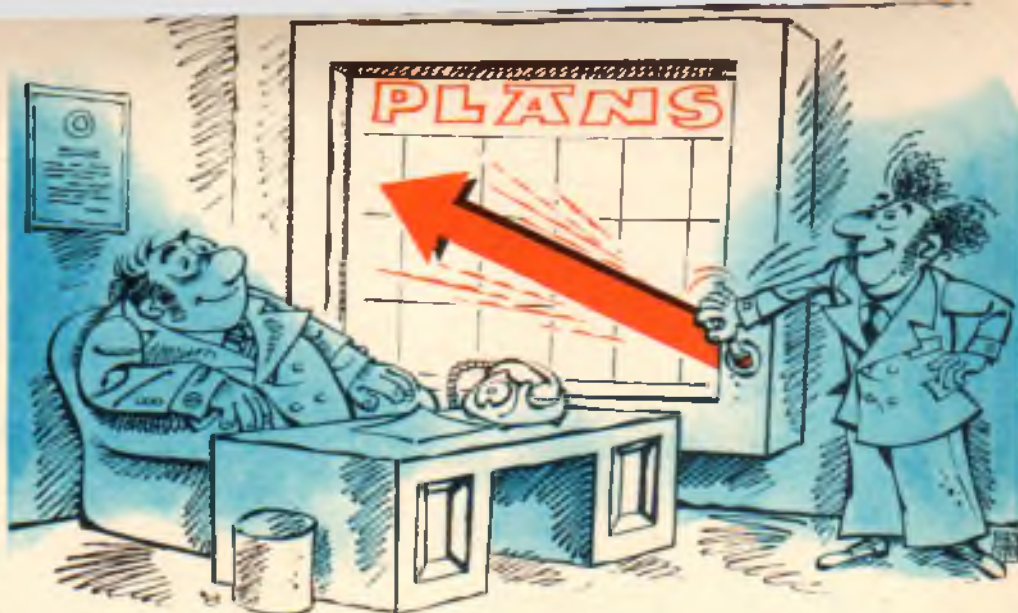
Taisnība, fotoelementus pēdējā laikā lieto ļoti plaši. Atkarībā no gaismas intensitātes tie kaut ko ieslēdz, izslēdz, pārslēdz vai aizslēdz. Bet vai nākotnē fotoelementu izmantošana kļūs arvien plašāka, par to zinātniekiem rodas šaubas.

Piemēram, Rīgas ielu apgaismošanas speciālisti ļoti labi iztiek bez fotoelementa. Pirmajā brīdī šķiet, ka ielu apgaismošanā fotoelements ir neaizstājams. Tiklīdz vakarā satumst, fotoelements ieslēdz ielu apgaismošanu, bet no rītiem, kad lec saule, — izslēdz. Ja laiks ir apmācies, elements apgaismojumu ieslēdz agrāk un izslēdz vēlāk, ja skaidrs laiks, ieslēdz vēlāk un izslēdz agrāk. Turklāt tas apgaismojuma intensitāti nosaka absolūti nemaldīgi, un šim apstāklim, kā apgalvo satiksmes drošības darbinieki, esot milzīga nozīme.

Tomēr fakti liecina, ka fotoelementu sekmīgi var aizstāt ar triju citu elementu sistēmu: ar instrukciju, pogu un elektrotīklu uzņēmuma «Rīgas gaisma» darbinieku, kas šo pogu atbilstīgā brīdī nospēž. Minētajai sistēmai ir tā milzīgā priekšrocība, ka pilnīgi atkrīt rūpes par fotoelementu legādi un uzturēšanu.

Tāpēc nav izslēgts, ka nākotnē visās automātikajās ierīcēs, kur tagad iemontēti fotoelementi, to nomainīs ar instrukciju, pogu un «Rīgas gaisma» darbinieku. Tas, protams, izklausās fantastiski, bet tehnikā šodienas fantastika neizbēgami kļūst par rītdienas realitāti.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

— PATEICOTIES KLOKĪTĪM, PLĀNA IZPILDE MUMS GRŪTĪBAS NERADA.

E. OZOLINS

A. MUKANS

MELIORATORS.

G. BĒRZINS

Tā esot gadījies

Operas «Zemnieks» komponists Pjetro Maskanji (1863—1945) bieži strīdējās ar saviem libretīstiem. Kad kāds no viņa draugiem ierosināja viņam pašam sacerēt operu tekstus, komponists atbildēja:

— Ar ko tad es lamāšos?

Cehu dziedonis Leo Slāzaks (1875—1946) reiz teica savam mājas ārstam, kad viņš tam parakstīja badošanās kursu:

— Pirmais, ko badošanās laikā cilvēks pazaudē, ir labais garastāvoklis.

90 gadus vecajam Janam Sibeliusam (1865—1957) reiz vaicāja, kāpēc viņš labprātāk uzturas jauniešu nekā kolēģu sabiedrībā. Lielais somu skaņradis atbildēja:

— Kad esmu kopā ar mūziķiem, viņi pļāpā par visādiem niakiem. Turpretī, kad es esmu jauniešu vidū, viņi runā ar mani par mūziku.

Franču rakstniekam Bernāram Fontenelam (1657—1757) reiz jautāja, kāda ir atšķirība

starp labo un skaisto. Viņš atbildēja šādi:

— Labais prasa pierādījumus, skaistajam tie nav vajadzīgi.

Franču komponists un pianists Ežēns Albērs (1864—1932) bija apprecējies piekto reizi. Kad jaunā sieva kopā ar komponistu parādījās sabiedrībā, viņa draugs — diriģents teica:

— Apveicu, mīļais Albēr! Nekad vēl jūs mani neesat iepazīstinājis ar tik šormantu dzīvesbiedri!

Kad Marks Tvens vēl bija redaktors, šīta gubernators viņam reiz teica:

— Es biju līdz šim pārliecināts, ka jūsu laikraksts ir man labvēlīgi noskaņots.

— Bet tā arī ir, gubernatora kungs!

— Jā? Vakar es kādā banketā teicu garu runu, bet jūsu laikraksts to nepiemināja ne ar vienu rindiņu.

— Tas tiesa, gubernatora kungs, — sausi atbildēja Marks Tvens, — bet tas tikai pierāda to, ka mūsu laikraksts ir pret jums labvēlīgi noskaņots.

Bijušais ASV apvienoto ģenerālštābu priekšsēdētājs ģenerālis Maksvels Teilers brīdināja savu valdību no militārām avantūrām Persijas jūras līča rajonā šādām vārdiem: «Gailim ir liela ietekme, tikai stāvēt uz sava pagalma mēslu čupas.»

*

Memfisas [ASV] mācītājs Pols Rens, lai panāktu lielāku dievlūdzēju pieplūdumu, pirms katra dievkalpojuma demonstrē savas fiziskās dotības. Viņš cilā svarembumbas, grūž lodi, met disku. Rena viedoklis ir šāds: «Dievs man ir devis spēcīgus muskuļus, lai es tos liktu lietā viņa slavas vairošanai.»

*

24 gadus vecā Vilmingtonas [ASV] namamāte Sūzana Bozmane, ieraudzījusi iztukšotās sīrupa pudeles dibenā trīs nosliktušas peles, saslima ar caureju. Firma, kas ražo sīrupu, samaksāja Sūzanal sāpju naudu 95 000 dolāru apmērā.

— ES NEZINU, JŪSU GODĪBA. KĀ TAS TĀ GADĀS. BEĻ MANS SAUJAMĀIS MŪŽĪGI TRĀPA KĀDAM MELNAJAM!

Lielbritānijas valdība sakarā ar ekonomiskajām grūtībām stipri apcērp līdzekļus kultūras pasākumiem. Tāpēc kāda brīvdabas teātra trupa Vīdusanglijā ir spiesta izrādīt lugu «Sniegbaltīte un septiņi rūķīši» saīsinātā variantā ar nosaukumu «Sniegbaltīte un divi rūķīši».

104 g. v. amerikānis Džons Deiviss ir vecākais ASV cietumnieks. Pirmo reizi viņš nonāca cietumā 1902. gadā par zēdzību. Pavisam viņš ir pavadījis aiz restēm 58 gadus.

*

Vašingtonā pailgu laiku darbojās zagļu skola, kur Kliftons Mensons un Avērijs Barbers savus audzēkņus apmācīja banku aplaupīšanā. Pēc teorētisku zināšanu apguves audzēkņiem notika praktiskas nodarbības, kurās skolotāju vadībā viņi aplaupīja ASV galvaspilsētas banku filiāles.

NEOFICIĀLA PRESES KONFERENCE

Pēdējā laikā preses pārstāvju spriedzē par to, ka viņi apmeklē tā dēvētās neoficiālās preses konferences. Šais anonīmajās preses konferencēs dažas augsti situētas amatpersonas dara zināmus preses pārstāvjiem dažus «faktus» ar nosacījumu, ka, publicējot materiālu par tiem, informācijas avots nebūs minēts.

Šādām instrukcijām piemīt liels trūkums — tās piespiež žurnālistus uzņemties saistības pret personu, kas sniedz informāciju. Šīs preses konferences izmanto, lai palaistu «ziepju burbulus», kas bieži vien plīst, pat nepaguvuši pacelties gaisā.

Es nesapratu, cik svarīga loma neoficiālajām preses konferencēm ir vidēja žurnālista dzīvē, iekams vakar nebiju dzirdējis Nacionālā preses kluba bārā četrus vadošu žurnālistu sarunu.

— Drošs ziņu avots man šorīt pastāstīja, ka līdzekļu taupīšanas nolūkā un arī tīri praktisku apsvērumu dēļ valsts departaments tiek apvienots ar jūras robežapsardzi, — viens no viņiem teica.

— Es pārbaudīju šo paziņojumu pie augsti situēta Baltā nama pārstāvja un viņš to noliedza, — otrs sacīja.

— Cik augstu stāv jūsu augsti situētais pārstāvis? — pirmais vaicāja.

— Velns lai parauj, noteikti augstāk par jebkuru drošo ziņu avotu no valsts departamenta, — otrs atbildēja.

— Tas vēl neko nenožīmē, — trešais piebilda. — Es nupat runāju ar labi informētu ziņu avotu Pentagonā bez tiesībām viņu minēt, profams, un viņš man pasacīja, tikai manai personīgai zināšanai, ka viņam nav ko teikt šai sakarā. Tas liek ticēt, ka jūsu informācijā kaut kas ir.

— Valdības pārstāvis, kas šo-

dien sarīkoja mums neoficiālu preses konferenci, — ceturtais žurnālists iesaucās, — paziņoja, ka ir iespējama valsts departamenta apvienošana ar veselības aizsardzības, izglītības un sociālās nodrošināšanas ministriju, bet jūras robežapsardze tiks iekļauta kongresa bibliotēkā.

— Starp citu, labi informēts ASV valdības aparāta līdzstrādnieks, kura uzvārdu neminēsim, mums pateica, ka jūsu neoficiālā preses konference ir pilnīgā prefrunā ar «anonīmo informāciju», ko viņš šorīt nodevis preseī, — pirmais žurnālists atkal iesāka.

— Jūs esat slīpēts, — ceturtais sacīja. — Tikai tas jūsu labi informētais valsts aparāta līdzstrādnieks, kura uzvārds netiek minēts, ir plaši pazīstams ar to, ka inspirē jebkuras neoficiālās preses konferences materiālu atsaukumus, ja šo konferenci nav organizējis viņš pats. Es viņu nekad neņem nopietni.

— Kas attiecas uz mani, es saņemu ziņas no visautoritatīvākajām aprindām, — trešais iejaucās sarunā.

— Nu profams, jums katrs drošs ziņu avots vienmēr ir autoritatīvas aprindas.

— Es tām ticu vairāk nekā jūsu valdības līdzstrādniekiem.

— Bet pirms pāris dienām jūs atsaucāties uz labi informētu oficiālu personu kā uz autoritatīvu ziņu avotu.

— Tas tomēr ir labāk nekā jūsu gājiens: sākumā atsaucāties uz «cilvēku, kas tuvs Pentagonam», bet pēc tam apmainījāt viņu pret «ziņu avotu, kas tuvs Baltajam namam».

— Man atļāva.

— Kas tad?

— Augsti situēta persona, kas gan cits!

KONKURSS! KONKURSS! KONKURSS!

Un atkal ir pavasaris, un es atkal izsludinā savu kārtējo dzejas un prozas konkursu. Tāpat kā iepriekšējos — dzejoļi un stāsti nedrīkst būt garāki par 150 mašīnraksta rindinām.

Pēdējais darbu iesniegšanas termiņš — 1. jūnijs. Uz katra darba jābūt uzrakstītai devīzei. Autora vārds, uzvārds un adrese jāuzraksta uz papīra lapas, kas jāieliek aploksnē. Pēc tam aploksnē jāaizlīmē un uz tās jāuzraksta tā pati devīze, ko autors uzrakstījis uz stāstīņa vai dzejoļa. Šī aploksnē kopā ar konkursa darbu jāieliek vēl vienā aploksnē, un uz tās jāuzraksta sekojošais:

KONKURSAM

Žurnāla «Dadzis» redakcijai

Preses namā, ab. k. 19.

Balasta dambī 3

226081, Rīga — 81.

Labākie darbi tiks godalgoti un publicēti. Pirmās, otrās un trešās vietas ieguvēji tiks prēmēti ar honorāru paaugstināšanu attiecīgi par 100, 60 un 40 rubļiem. Pārējie, kas nebūs godalgoti, bet būs atzīti par piemērotiem izmantošanai, tiks publicēti parastē kārtā.

Un tagad — nekavēsim laiku un ķersimies pie dzejoļu un humoresku rakstīšanas!

«DADZIS»

— Es gribētu zināt, ko tu teiktu, ja es tevi nostūpstītu.

«Pourquoi Pas?», Brisele

ARZEMJU HUMORS

«Urzica», Bukaresta

«Hebelspalter», Roršaha

— Par ko mēs, lūdzu, runājam?

«Saturday Evening Post», Londona

«Punch», Londona

— Tu man stāstīsi par jauno pasauli? Sazodz simt tūkstošus, sazodz trīs simt tūkstošus, pat ja sazagsi pusmiljonu, vienlaigi viņu acīs būs stulbenis!

«Dikobraz», Prāga

— Cienījamā, vai jūs nevarētu izņemt pīpi no zobem?

«Punch», Londona

«Pourquoi Pas?», Brisele

— Tavai māmiņai arī visur jāņem suņi līdz!

«Eulenspiegel», Berlīne

Ar CIP starpniecību uz Dienvidāfrikas Republiku
plēdzes pārņemšanai uzaicināti Pinočeta slepenpo-
līcijas aģenti.

Laikrakstu zīna.

77129

20 kap.

Pinočets: — Galvenais. siniori. ir ātrums un precizitāte